

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLV
SEPTEMBRIE — OCTOMBRIE 1967

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

<i>O viață cu folos</i>	M. Pirvan
<i>Chihlimbare și rubine (versuri)</i>	D. Popa-Ticu
<i>Aspecte din simboluri biblice</i>	H. Artinian
<i>Minunea de la Betezda</i>	Redacția
<i>Imbracă haina arămie (versuri)</i>	D. Florea
<i>Mintuirea în Hristos</i>	V. Florescu
<i>Probleme de doctrină</i>	Exeget
<i>Abnegație — lăcomie</i>	D. Ghircoiaș
<i>Toamna (versuri)</i>	Petre V. Cazan
<i>David se purta cu înțelepciune</i>	Alexe Constantin
<i>Umilința este înțelepciune</i>	G. Proksch
<i>Figuri ale Vechiului Testament — Daniel</i>	D. Popa
<i>Indemnuri (versuri)</i>	I. Greavu
<i>Venit-a iarăși toamna (versuri)</i>	I. Dănețiu

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă Românie. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și Administrația : București, Str. Labirint 116,
Sectorul IV. Telefon : 21.59.60.

Redactor :
DUMITRU POPA

O VIAȚĂ CU FOLOS

Ce este viața încă nu știm. „Mecanismul funcționării inimii nu este încă complet cunoscut. Va mai trece destul de multă vreme pînă ce vom afla pe deplin de ce poate să lucreze ani lungi și de ce încetează deodată activitatea acest ghem mic de mușchi, nervi, vase și țesuturi speciale, care se contractă chiar de la începutul perioadei embrionare“, pentru a folosi cuvintele Acad. A. Bakulev.

Iov zicea: „Omul născut din femei are viață scurtă... se naște, e tăiat ca o floare, fuge și piere, ca o umbră... se duce pe o cărare de unde nu se mai întoarce“. Iov 14, 1,2; 16, 22. Și lucrul acesta înspăimîntă pe oameni și ei numesc aceasta tragedia vieții. Dar un cugetător spune: „Tragedia vieții nu este moartea oamenilor, ci aceea că ei nu trăiesc niciodată cu adevărat“.

Iată marea tragedie: a nu trăi viața cu adevărat.

Seneca spunea: „A trăi înseamnă a lupta“.

A lupta, a lucra, a realiza, această este adevărata viață. Vinet se exprima astfel: „Viața nu este nici o zi de sărbătoare și nici una de doliu, este o zi de muncă“.

Nu spunea același lucru și înțeleptul Solomon? „Tot ce găsește mîna ta să faci, fă cu toată puterea ta: Căci în locuința morților în care mergi nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune“. Ecl. 9, 10.

Dar ce fac de fapt o bună parte dintre oameni? „Trăiesc, fără nici

„Căci ce este viața voastră? Nu sînteți decît un abur care se arată puțințel și apoi piere“. Iacob, 4,14.

o țintă în viață, trec prin lume ca niște fire de paie pe un rîu, nu merg ei ci curentul îi duce“.

Iar un alt cugetător zicea: „O mare parte a vieții nu facem nimic și multă parte din cealaltă facem ceea ce nu ar trebui să facem“.

Deci, repet: nu moartea e tragedia vieții, ci aceea de a nu trăi cu adevărat viața sau de a nu face nimic în viață. Astăzi mai mult ca oricînd, fiecare trebuie să trăiască cu adevărat viața.

Astăzi trebuie să trăim cu adevărat, să trăim intens și mai conștient decît generațiile trecute, idee pe care o relevă articolul „Trăim prea repede?“ publicat în Veac Nou, și din care citez următoarele:

„Una din realizările des amintite ale lumii moderne este creșterea mediei de viață. Saltul apare într-adevăr considerabil dacă ne gîndim că în 1870 un nou născut

conta pe abia 35,2 ani de viață, în timp ce acum această cifră s-a ridicat la peste 60 de ani în țările dezvoltate.

„Generația actuală trăiește însă nu doar mai mult, ci și mai intens decît predecesoarele ei. Sfera trăirii noastre nu se mai limitează la informațiile pe care ni le aduc cele cinci simțuri. A trecut vremea cînd secolele păreau că stau pe loc, cînd uneltele și cunoștințele bunicilor puteau fi utilizate de nepoți. Într-o singură generație omul a coborît de pe cal și s-a urcat mai întîi în automobil, apoi în avionul supersonic și în sfîrșit în racheta cosmică.

„Acum cîteva decenii încă, chimistul, inginerul sau medicul se bazau în meseria lor exclusiv pe noțiunile dobîndite în facultate. Astăzi ele devin total insuficiente după 5-10 ani, știut fiind că bagajul de cunoștințe necesar într-o specialitate se dublează în fiecare deceniu. Aproape în fiecare secundă, într-un colț al lumii se face o descoperire sau se încheie o lucrare științifică.

„Timpul a devenit cum nu se poate mai prețios. Maximum de eficacitate cu un consum minim de timp este o lege aplicată nu numai în producția de bunuri materiale, ci și în viața personală a fiecăruia dintre noi.

„Rezumînd situația, se constată că ritmul rapid este astăzi un fe-

nomen și că trebuie să contăm chiar pe accelerarea lui pe viitor... Ceea ce avem de făcut este pe de o parte să ne adaptăm ritmului și pe de alta să imprimăm vieții noastre cel mai favorabil tempo...

„Trebuie deci să trăim nu doar mai mult și mai intens, dar și mai conștient decât generațiile trecute. Oamenii încep să crească atunci când, dându-și seama de caracterul firesc al ritmului rapid, își grăbesc conștient și dezvoltarea propriei lor personalități“.

Ca credincioși al lui Dumnezeu, trebuie să înțelegem cu atât mai mult menirea și rostul chemării și vieții noastre atât în biserică cât și în societate. Deci mai conștient decât generațiile trecute, căci avem mai multă lumină, mai multă cunoștință în toate domeniile. Potrivit ritmului rapid al vremii noastre trebuie a grăbi conștient dezvoltarea propriei noastre personalități. Maximum de eficacitate cu un consum minim de timp să devină o lege în viața personală a fiecăruia.

Exemplul credinciosului lui Hristos va fi Hristos însuși.

Pavel scria : „Și noi dar, fiindcă sîntem înconjurați de un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință, în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvîrșirea credinței noastre, adică la Isus“. Ebr.12.1.2.

Viața lui Hristos a împlinit un plan prezis, de la care nu s-a abătut. Cu privire la aceasta Pavel scria : „De aceea, cînd intră în lume El zice : 'Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup... Atunci am zis : 'Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine) vin să fac voia Ta, Dumnezeule“. Ebr. 10,5—7.

Hristos declara despre Sine : „Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis ... săvîrșesc lucrările pe care Mi le-a dat Tatăl să le săvîrșesc“. Ioan 5,30.36.

„M-am pogorît din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis“. Ioan 6,38.

„Căci Eu știu de unde am venit și unde Mă duc“. Ioan 8,14.

„Eu îl cunosc căci vin de la El și El M-a trimis“. Ioan 7,29.

„Pentru că nici Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să

slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți“. Mat. 20, 28.

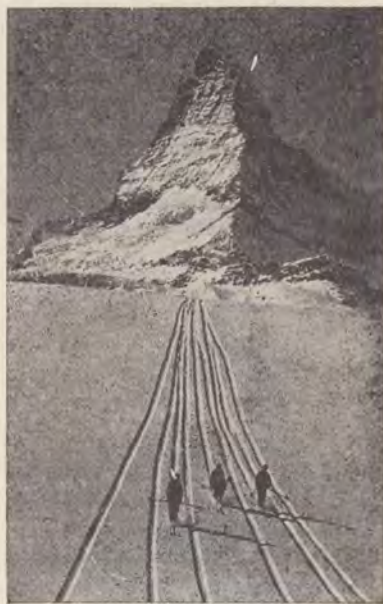
De la început Hristos a trăit continuu cu gîndul la ultima Sa mare încercare. El S-a referit la ea cu ocazia nunții din Cana din ținutul muntos al Galileii. Ioan 2,1-11. Împrejurările afirmării pentru prima dată a mesianității Sale sunt atât de remarcabile încît cer un studiu atent și amănunțit.

Atît mirele cît și mireasa erau rude ale lui Iosif și Maria. Isus și ucenicii Săi au fost invitați să se alătore familiei la sărbătorirea acestui eveniment.

Pe măsură ce invitații se adunau, ei păreau să fie preocupați de o problemă deosebit de interesantă : Era Isus, Mesia ?

Timp de treizeci de ani Maria se minunase de Fiul ei. Ea nu putea să uite niciodată amănuntele tainice referitoare la El pe care le adunase de-a lungul anilor. Ea auzise despre Ioan Botezătorul și soția lui. Cu ocazia nunții ucenicii au mărturisit despre caracterul dumnezeiesc al lucrării lui Hristos. Maria dorea ca Fiul ei să fie Mesia. Ascultînd nerăbdătoare la discuțiile invitaților, speranțele ei se aprinseră din nou. Inima ei de mamă creștea de mîndrie. Ea spera că Isus va săvîrși o minune pentru a limpezi orice nesiguranță.

Maria ajutase la pregătirile pentru sărbătoarea acestei nunți. Și cînd, în timpul festivității prelun-

gită, provizia de vin s-a isprăvit, ea simți că a sosit ocazia ca Isus să facă o minune. Observația ei : „Nu mai au vin“ era o aluzie către Fiul ei. Hristos, răspunse : „Femeie, ce am a face Eu cu tine ? Nu Mi-a venit încă ceasul“. Aceste cuvinte erau o expresie obișnuită în vremea aceea. Ele erau expresia celei mai alese iubiri și respect ; dar conținînd de asemenea o adîncă învățătură pentru mama Sa atunci, și acum pentru noi.

La prima călătorie la sărbătoarea Paștelui, cu optsprezece ani mai înainte, Isus atrăsese atenția mamei Sale la faptul că viața Sa trebuia cheltuită pentru a împlini lucrarea Tatălui Său. Acum El sublinia același mare adevăr. Maria privea la legăturile ei cu Isus, ca dîndu-i privilegii speciale. Ea socotea că într-o oarecare măsură îi revine o parte în a dirija misiunea Fiului Său. Ea dorea să-L grăbească a acțiunea de îndată. Dar Isus trebuia lăsat liber să îndeplinească voia lui Dumnezeu și de aceea i-a arătat în mod amabil că programul lucrării Sale nu putea fi grăbit.

Mai tîrziu, în lucrarea Sa, alții de asemenea au încercat să intervină în ordinea evenimentelor vieții lui Hristos. După săturarea celor cinci mii, oamenii, în entuziasmul lor erau gata să-L încoroneze ca împărat. Ucenicii s-au unit cu mulțimea declarînd că tronul revine de fapt Domnului lor. Numai modestia lui Hristos ziceau ei, îl face să refuze o asemenea onoare. Ei zoreau mulțimea să-L proclame împărat și tocmai pentru aceasta Isus i-a trimis întii pe ei dincolo de lac, la Capernaum, iar El a rămas să dea drumul noroadelor. Mat. 14, 22. Pentru ucenicii Săi aceasta părea o ocazie de aur și le venea greu să plece de bună voie. Ei au protestat, dar Isus le-a vorbit cu putere ... și ei s-au supus.

Altă dată cînd Isus spuse ucenicilor Săi că trebuie să meargă la Ierusalim să pătimizească, Petru L-a luat de-o parte și a început să-L mustre zicînd : „Să te ferească Dumnezeu Doamne să nu Ți se întîmple așa ceva“. Mat. 16,21-23. Petru iubea pe Isus și a voit să-L tragă înapoi de la aceasta. Dar Isus i-a arătat că gîndurile lui nu erau în armonie cu gîndurile de har ale lui Dumnezeu pentru omenire, însă cu toate aceste insistențe, Isus

urmări și aduse la îndeplinire planul vieții Sale prezis de Tatăl.

Dar să revenim la cele petrecute la sărbătoarea nunții din Cana și la cuvintele Domnului către mama Sa: „Nu Mi-a venit încă ceasul“. Aceasta era cheia vieții lui Isus. Cuvintele Sale arătau că fiecare faptă din viața de pe pământ a lui Hristos era o împlinire a planului care exista din veșnicie. Înainte de a veni pe pământ, Isus avu în față desăvârșitul plan al mântuirii în toate amănunțele. În timp ce trăi printre oameni, El fu călăuzit de voința Tatălui Său, lucru ce-l repetă iarăși în zilele vieții Sale pe pământ. Cu supunere, El aștepta pentru orice fapt, pînă la venirea timpului.

Fără a fi tulburată de răspunsul lui Hristos, Maria spuse celor ce slujeau la masă: „Să faceți orice vă va zice“. Și așa cum știm, apa a devenit vin și a fost de ajuns pentru toți invitații: și aceasta drept răsplată a ascultării desăvârșite a celor ce slujeau. Puterea cuvîntului lui Hristos a schimbat apa în vin. Era o desăvârșită demonstrare că El era Creatorul.

Această minune se repetă în fiecare an. Vița trage apă și alte săruri prin rădăcinile ei și o schimbă în vin în fiecare toamnă. Ea face aceasta prin puterea creatoare. Dar acest miracol al naturii nu poate fi grăbit. Nu este indicat a merge primăvara la viță și să-i pretindem vin. Strugurii se coc toamna și nu mai de vreme. La fel era și cu Adevărata Viță — Isus. Cînd timpul era pentru copt, Isus a depus viața Sa, dînd pentru lume singele Său.

La Cana El a dat mamei Sale să înțeleagă că adevăratul vin, singele Său, va fi dat numai atunci cînd „ceasul Său“ a venit pe deplin. Tocmai către acest cel mai mare eveniment, a îndreptat Isus gîndul mamei sale în ziua aceea de de mult, la Cana Galileii.

Plini de uimire în fața acestei minuni, oaspeții de la nuntă, se îndreptară către Hristos, dar nu L-au mai aflat căci Se retrăsese așa de liniștit încît nici ucenicii Lui nu observase aceasta.

Vestea aceasta s-a dus peste tot locul și a ajuns pînă al Ierusalim. Cu un interes aprins studiau mai

CHIH LIMBAR ȘI NEMURIRE

*Cînd soarele... trecut de-acuma
De truda zilelor de vară,
Îmbracă-n arămiu pădurea
Și ceru-ntins în fapt de seară,*

*Cînd energia-i seculară
Ce-a susținut viața lumii,
A îmbrăcat în nestemate
Întinsul de smarald al humii.*

*Cînd rodul ruginii al toamnei
— De chihlimbare și rubine
Multipliate-n mii de forme
Vestește neaua care vine :*

*În tot acest tablou al toamnei
Ce cheamă-n suflet amintirea,
Cu străluciri de nestemate
Își țese cînturi noi iubirea.*

*Iubirea, ea dă viață humii
— Și chihlimbare și rubine, —
Ea schimbă nostalgia toamnei,
În cîntul zilei care vine...*

*Iubirea în descătușare
A conceput o nouă fire,
Și-a semănat în brazda lumii
Dorința ei de nemurire.*

*Iubirea-mbracă-n alb trecutul
Și-ntinde punțile spre soare,
Ea cucerit-a universul
Prin jertfa Golgotei cea mare.*

*De-aceea cînd în toamna firii
Apare primăvara vieții,
Cu-al ei potir de chihlimbare
Lucind în faptul dimineții,*

*Să preamărim pe-Acela care
Aduce-n viața-a ta, iubire
Și în potirul vieții toarnă
Și chihlimbar... și nemurire.*

D. Popa—Ticu

Continuare la pag. 4

O VIAȚĂ CU FOLOS

Urmare de la pag. 3

marii lui Izrael profețiile să des-
coperă dacă nu cumva acest nou
Învățător era Mesia.

Trei ani mai târziu Hristos pără-
sește Galileia pentru ultima dată.
Frații Săi îl zoreau să se declare
Mesia. Răspunsul către ei a fost :
„Vremea Mea n-a sosit încă”. (Ioan
7,6), apoi a adăugat : „Nu Mi s-a
împlinit încă vremea”. Ioan 7,6.8.

Cît de lămurit vedea El planul
vieții Sale. El nu ar fi făcut ni-
mic care să zorească programul di-
vin.

Pentru Hristos lumea nu era un
loc de viață ușoară sau de mărire
personală. El nu căuta ocazia să
pună mîna pe puterea și slava ei.
Ea nu-i oferea un premiu ca acesta.
Ea era locul în care îl trimisese
Tatăl Său. El fusese dat pentru
viața lumii, pentru a realiza mare-
le plan al mîntuirii. El împlinea
viața Sa pentru lumea căzută în
păcat, dar nu trebuia să grăbească,
să împiedice sau să întîrzie mer-
sul evenimentelor. Fiecare eveni-
ment din viața Lui avea ora lui
anume. El trebuia să aștepte cu
răbdare.

Dar vai, de-a lungul veacurilor
cîți oameni, așa cum ne arată
Scriptura, au stricat planul lui

Dumnezeu pentru viața lor, încercînd să-l grăbească, să-l împiedice sau să-l întîrzie.

Lui Abraam i se dăduse făgăduința : „Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvînta”. Gen. 12,2.

„Îți voi face sămînța ca pulberea pămîntului de mare ... “ Gen. 13,16.

„Domnul a vorbit lui Abraam într-o vedenie și i-a zis : 'Abraame, nu te teme ; Eu sînt scutul tău, și răsplata ta cea foarte mare ... Doamne Dumnezeule, ce-mi vei da ? căci mor fără copii ... Uită-te spre cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri. Așa va fi sămînța ta". Gen. 15,1-5.

Abraam primise făgăduința că i se va dărui un fiu, fără a pune vreo întrebare, dar el nu așteaptă pînă ce Dumnezeu să-și împlinească cuvîntul Său la vremea potrivită și în modul rînduit de Providență. Intrucît Sara credea ca imposibil a i se mai dărui un fiu la bătrînețe, făcu un plan prin care intenția dumnezeiască să poată fi împlinită. Ea îl propuse lui Abram, care îl acceptă. Îi dete pe Agar ca a doua soție, distrugînd sfințenia căminului și tulburînd pacea în relațiile familiale. Ce ură mări amare și rele a avut pentru propria-i familie și pentru generațiile viitoare, intervenția aceasta în grăbirea planului lui Dumnezeu.

Și la timpul rînduit de Dumne-
zeu, la vremea hotărîtă despre care îi vorbise Dumnezeu, cum zice Scriptura (Gen. 21,2), a avut un fiu. Dacă ar fi așteptat în liniște și nu ar fi grăbit el însuși planul lui Dumnezeu, ar fi fost scutit de toate acestea.

La nașterea lui Esau și Jacob Dumnezeu a dat o făgăduință : „Două neamuri sînt în pîntecele tău ... unul din neamurile acestea va fi mai tare decît celălalt. Și cel mai mare va sluji celui mai mic”. Gen. 25,23.

Continuare la pag. 8

ASPECTE DIN SIMBOLURI BIBLICE

Simbolurile în legătură cu persoana Domnului Isus Hristos, sînt nu numai multiple pe paginile Sfințelor Scripturi, dar sînt și pline de însemnătate și de solemnitate.

Să luăm mai întîi Scara lui Iacob. În timpul orelor de noapte, în timp ce dormea obosit, pe pămîntul gol, avînd o simplă piatră la căpătîiu, Iacob a visat o scară rezemată de pămînt, iar capătul de sus atîngea cerul. În visul său, el privea cu uimire și cu admirație cum îngerii lui Dumnezeu se suiau și se coborau pe această scară, aducînd la îndeplinire diferite însărcinări în legătură cu oamenii. Scara este simbolul Domnului Isus Hristos, care a făcut legătura între tronul lui Dumnezeu și pămîntul nostru. El este Unicul Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, și datorită lucrării Sale, de la oameni se înalță cereri, mijlociri și mulțumiri, iar de la inima Sa de Tată se revarsă har și binecuvîntare. De altfel chiar Mîntuitorul a făcut această aplicație, cînd a zis: „Adevărat, adevărat vă spun, că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborîndu-se peste Fiul omului“. Ioan 1,51.

Mana din pustie, care a însoțit pe Izraeliți în tot cursul anilor de călătorie, și i-a păstrat în viață pînă au ajuns în Canaan, a fost iarăși simbolul Domnului Isus Hristos. El era Cuvîntul care s-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har

și de adevăr. În cuvîntarea Sa memorabilă față de iudei, Mîntuitorul le-a spus: „Eu sînt Piinea Vieții. Părinții voștri au mîncat mană în pustie și au murit. Piinea care se pogoară din cer, este de așa fel, ca cineva să mînce din ea, și să nu moară. Eu sînt Piinea vie, care s-a pogorit din cer. Dacă mîncă cineva din piinea aceasta, va trăi în veac; și piinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii“. Ioan 6, 48-51.

Stîncă din care au băut apă izraeliții, simbolizează foarte bine pe scumpul nostru Mîntuitor. Se știe că la porunca Domnului, Moise a lovit stîncă din pustie și din această stîncă a pustiului a țîșnit apă îmbelșugată, care a potolit setea mulțimilor însetate. Tot așa, adoratul Mîntuitor Isus, „Stîncă Veacurilor“, „a fost lovit de moarte“ pe crucea de pe Golgota, și a devenit pentru omenirea care este însetată după adevăr, dreptate și mîntuire: Apa Vieții. Glasul Său iubitor încă se mai aude de pe paginile Sfințelor Evanghelii: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea“. Ioan 7,37. „Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată“. Apoc. 22,17.

Și acum să ne oprim cîteva clipe asupra Șarpelui de Aramă. În timpul lungilor călătorii, izraeliții și-au pierdut răbdarea pe drum și au început să cîrtească împotriva lui Dumnezeu și a lui Moise, spunînd: „Pen-

tru ce ne-ați scos din Egipt, că să murim în pustie?“ Din cauza aceasta Domnul Și-a retras ocrotirea Sa divină, și asupra mulțimilor lui Izrael au tăbărit șerpii pustiului. Înțepăturile lor veninoase au făcut să moară mulți. În fața acestei situații teribile, izraeliții și-au dat seama că din cauza cîrțirilor lor s-a abătut această nenorocire peste ei. Au venit la Moise, și-au recunoscut și au mărturisit vinovăția și l-au rugat să intervină în favoarea lor, așa cum făcuse de atîtea ori pentru ei. Moise s-a rugat pentru ei, și Domnul i-a spus: „Fă-ți un șarpe înfocat, și spînzură-l pe o prăjină: oricine este mușcat, și va privi spre el, va trăi“. Așa a făcut Moise; a lucrat în grabă un șarpe de aramă, l-a agățat de o prăjină în mijlocul taberei, și a trimis să se dea în știre prin toată tabăra, mijlocul divin dar foarte simplu de a scăpa de mușcăturile mortale ale șerpilor veninoși. Raportul Sfințelor Scripturi ne spune că oricine era mușcat de șarpe și privea cu credință către șarpele de aramă, simțea că veninul ucigător din trupul lui umflat și suferind se neutralizează și el se însănătoșează și trăiește. Șarpele de aramă era un simbol al Mîntuitorului crucificat, care a fost făcut păcat pentru noi, și care poate smulge din ghiara morții veșnice pe aceia care privesc cu credință și statornicie către El. Chiar Mîntuitorul spuse lui Nicodem în convorbirea din acea noapte memorabilă: „Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. Ioan 3,16-17. „Dumnezeu a osîndit păcatul în firea pămîntească, trimetînd din pricina păcatului, pe Insuși Fiul Său, într-o fire asemănătoare cu a păcatului“. Rom. 8,3.

H. Artinian

MINUNEA DE LA BETEZDA

Considerațiuni pe marginea
textul din Ioan 5,1—16

O singură tîntă c' avut Domnul Isus în viață și anume, a trăit pentru a face pe alții fericiți. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. Ioan 3, 16.

În persoana Domnului Isus Hristos, dumnezeirea se identifică pe deplin cu cei pe care a venit să-i mîntuiască. Luînd asupra Lui natura trupului nostru omenesc, Domnul Hristos, ca Fiu al lui Dumnezeu, a devenit și fiu al omului! El este „Dumnezeu în veci neschimbabil, fără umbră de mutare“, dar El este și Dumnezeu în trup omenesc, pentru ca astfel să poată aduce la îndeplinire lucrarea cea minunată a planului de mîntuire.

Betezda înseamnă „Casa mîlei“ sau „Casa măslinilor“, așa cum redau unii cercetători e-

braici înțelesul acestei expresii. Capitolul 5 al Evangheliei lui Ioan, este singura noastră sursă de informație cu privire la acest loc. De-a lungul anilor, tradiția a indicat diferite locuri, ca fiind antica scîldătoare Betezda. În secolul al 4-lea, un anumit loc lîngă poarta Sf. Ștefan de astăzi, a fost determinat ca fiind această scîldătoare. Ca urmare, au fost ridicate aici două biserici impunătoare. Dar cu trecerea timpului totul s-a distrus și locul a fost din nou pierdut. În ultima jumătate de veac s-a redescoperit un bazin tăiat în piatră plin cu apă de ploaie. A fost curățat și este acum în mod general recunoscut ca fiind adevăratul loc al celor relatate în cap. 5 al Evangheliei lui Ioan.

Bazinul nu era prea mare, avea aproximativ 17 m lungime și 7 m lățime. Ruinele bisericii ce a fost construită deasupra acestui bazin, construcție

ce avea cinci arcade, în amintirea celor cinci pridvoare ale scîldătoarei, cum și o pictură reprezentînd un înger ce tulbura apa, sînt măturii concludente pentru identificarea vechei Betezde.

Începîndu-și redarea acestui tablou, ucenicul Ioan ne prezintă o mare mulțime adunată în jurul acestui loc, unii dintre ei foarte grav bolnavi, așteptînd cu toții ca apa să se miște. Mulțimea aceasta nenorocită zăcea în cele cinci pridvoare acoperite. Era o scenă a suferințelor umane, care mișcă profund *ființa sensibilă* a Domnului Isus. Ultimele cuvinte ale versetului trei „așteptînd mișcarea apei“, ca și versetul patru care arată cine anume producea această mișcare, au constituit prilejuri de discuții și dispută. De aceea, în cele ce urmează vom prezenta gîndurile ce exprimă poziția noastră ca biserică în legătură cu comentarea acestui pasaj biblic.

Cercetătorii ne spun că ultimele cuvinte ale versetului trei, cum de fapt și întregul verset patru, nu se aflau în manuscrisul original al Evangheliei lui Ioan. În felul acesta,

relatarea că un înger dădea apei o putere supranaturală a-pare ca nefăcînd parte din textul original, ci a fost probabil adăugat ca o încercare de a explica versetul șapte: „Doamne, n-am pe nimeni să mă bage-n scăldătoare cînd se tulbură apa: și pînă să mă duc eu, se pogoară altul înaintea”.

Că această istorisire se baza pe o veche tradiție, este demonstrat și de faptul că Tertulian o cunoștea pe la începutul secolului al 3-lea. Nu există nici o dovadă cum că această interpolare să se fi făcut mai înainte de acest timp. În legătură cu versetul 7, în mod evident, acest pasaj caută să susțină ceea ce era pe atunci credința cu privire la această scăldătoare.

Dacă așa cum am văzut, episodul îngerului este o încercare de a explica mișcarea apei, atunci un lucru găsim ca cert și anume că din cînd în cînd apa era agitată. Spiritul profetic ne spune cu privire la acest fapt: „Din cînd în cînd, apele scăldătoarei erau agitate și se credea că lucrul acesta este rezultatul unei puteri supranaturale și că oricine ar fi coborît cel dintîi, în apă, după tulburarea ei, se făcea sănătos”. Dar această credință nu avea nici o bază istorică sau rațională. Să căutăm a ne imagina tabloul momentului cînd apa se turbura. Cei mai puternici, călcau în picioare pe cei mai slabi, în dorința lor de a ajunge la apă atunci cînd aceasta era agitată. De aici, ca urmare a acestor brutale acte de egoism, de lipsă de iubire și compătimitere, mulți mureau. Astfel, cu cît cineva era mai egoist, mai puternic, deci mai puțin bolnav și în consecință mai puțin îndreptățit a fi ajutat, acesta era favorizat a ajunge primul la apă, și după părerea timpului acela, să fie vindecat. Cei mai în nevoie erau ultimii, și nu ajungeau niciodată să beneficieze, să se folosească de ceea ce numeau ei un miracol divin. Oare acestea sînt principiile pe care cerul le cultivă în asemenea situațiuni? Oare astfel proceda Domnul Isus cînd săvîrșea minuni de vinde-

căre? Încuraja oare Domnul egoismul, brutalitatea, dreptul celui mai tare, lipsa de milă și considerațiune pentru aproapele? De fapt, darul lui Dumnezeu este pentru toți la fel și în mod egal dat tuturor celor care sînt îndreptățiți să-l primească. Deci, principiul ce „se credea” că lucra la această scăldătoare era străin și cu totul diferit de principiul divin prin care Mintuitorul își aducea la îndeplinire lucrările Sale. Și în concluzie, e greu să putem admite că cerul generează și consfințește astfel de manifestări ce nu aparțin cerului.

Dar să considerăm cele de mai sus lămurite și să ne luăm timp a privi mai deaproape pe cel către care era așintită privirea Domnului. Pentru el, un lucru era important în ceasul

acela și anume, faptul că Marele Vindecător era lingă el. Domnul văzuse suferința lui fizică și frămîntarea lui spirituală și fără îndoială că refuzul categoric al semenilor săi de a ajuta pe acest nenorocit, a lăsat urme adînci în sufletul său. Deznădejdea și disperarea erau vizibile pe fața suptă de boală.

Pentru toți ceilalți suferinzi ce erau în jurul scăldătoarei, Domnul Isus era la fel ca toți vizitatorii și pelerinii ce veneau adesea în mijlocul lor, iar judecîndu-L după aspectul hainelor ce le purta, știau că este dintr-un mic și neînsemnat sat.

Cel suferind, pe care Domnul îl privea cu simpatie și o puternică iubire, nu știa, nu-și dă-

Continuare la pag. 8

ÎMBRACĂ HAINĂ ARĂMIE

Imbracă haină arămie
Pe deal, pe vale și cîmpie
Și lasă-n urmă bogăție,
Toamna

În strai de neauă nepătată
Purtînd coroană nestemată
În nopți senine se arată
Iarna.

Cu fluturași cu aripioare,
Pe pașiști sprintene mioare,
E totul îmbrăcat în floare
Primăvara.

Bogată, caldă, preadorită,
De lumea-ntreagă preamărită
E între toate fericită,
Vara.

În Toamnă, Iarnă, Primăvară
În toi bogat de dulce Vară
Întinde brațul iar și iară,
Omul.

D. Florea

dea seama că cel ce era aplecat asupra lui cunoștea toată povestea vieții sale și că avea putere să-i redea sănătatea și ajutorul spiritual de care avea atât de mult nevoie.

Mulțimea suferindă de la Betezda este un tablou al rezultatului adus de păcat. Viața noastră spirituală are nevoie de puterea mîntuitoare a Domnului Hristos, așa cum suferinzi ai aceia aveau nevoie de ajutorul „Învățătorul venit de la Dumnezeu”. Și Domnul este dispus să ne ajute, așa cum a ajutat pe suferindul de la Betezda.

Cît de mult a dorit El să vindec pe toți cei suferinzi din jurul scăldătoarei! Dar era necesar ca încrederea și credința lor să se prindă de făgăduințele lui Dumnezeu, de dorința Lui de a-i ajuta. Și lucrul acesta, erau mai puțin, sau deloc dispuși a-l face.

Atunci, ca-ntotdeauna cînd este vorba de mîntuirea celor păcătoși, Domnul Isus a luat El inițiativa. Suferindul n-a cerut el să fie vindecat, ci Domnul s-a aplecat spre el întrebîndu-l: „Vrei să te faci sănătos?” Observați vă rog această scurtă conversație. Domnul nu l-a întrebât dacă are sau nu credință, așa cum făcea adesea în alte împrejurări. Credința era prezentă și puterea divină era liberă a se manifesta în toată capacitatea puterii Sale.

De fapt întrebarea „vrei să te faci sănătos” era în mod implicit și o făgăduință de ajutorare, căci divinus Vindecător n-a rostit numai dorința ci și hotărîrea Lui de a interveni, cunoscînd istoria acestui caz nenorocit. Desigur este inutil a mai spune că atenția personală a Domnului și întrebarea Sa, au adus celui bolnav speranțe noi și a unit pe suferind cu salvatorul său.

Evangelistul Ioan nu ne spune de ce Domnul a vindecat numai pe acest suferind. Se prea poate ca speranța și credința latentă în ființa lui, aveau să lucreze cu putere atunci cînd aveau să fie chemate să lucreze. Timp de 38 de

ani acest om a suferit pe patul lui. Cît de mult a stat el lingă apele acelei scăldătoare, în speranța că cineva... va avea milă de el. Și n-a căzut în disparare.

Domnul cunoștea simțămîntele lui și durerea ființei sale. Ne este cunoscut faptul că nu există nimic în viața copiilor Săi, de care El să n-aibă cunoș-

tință și să nu fie gata a-i veni în ajutor. Iubirea nu poate fi zăgăzuită, ci s-a revărsat cu îmbelșugare asupra tuturor celor ce cred. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Ioan 3, 16.

Redacția

O VIAȚĂ CU FOLOS

Urmare de la pag. 4

Rebeca și Iacob știau această făgăduință. Îi luase lui Esau dreptul de întâi născute, dar cum să facă acum să-i ia și binecuvîntarea ca să grăbească împlinirea făgăduinței. Pe căi proprii au grăbit aducerea la îndeplinire a ceea ce făgăduise Dumnezeu. Și urmările au fost dure-roase atât pentru Rebeca cît și pentru Iacob.

Saul n-a putut să aștepte răbdător venirea lui Samuel și a adus el însuși jertfa în directă neascultare de porunca lui Dumnezeu (1 Sam. 13,8. 14), și urmarea a fost că împărăția a fost luată de la el.

Moise gîndea că grăbește planurile lui Dumnezeu luînd în mîna sabia și nimicînd pe egiptean.

În contrast cu aceștia și încă și alții, Isus s-a hotărît să încadreze și să conformeze viața Sa, întocmai planului Tatălui Său. El înțelegea că planul lui Dumnezeu nu cunoaște nici grabă nici întîrziere.

Prin legătura Sa cu Tatăl El urma întocmai planul prezis vieții Sale.

În planul cel mare al lui Dumnezeu fusese prevăzut timpul cînd Isus urma să se jertfească pentru păcatele noastre. Hristos simțea iminenta sosire a orei Sale. El privea înainte la glorificarea Sa. Numai prin moartea Lui putea să fie mîntuită lumea. El și-a dus lucrul pînă la capăt. A urmărit pas cu pas planul lui Dumnezeu în viața Sa, ... nici nu l-a grăbit nici nu l-a întîrziat.

În felul acesta, împlinind acest plan, toată viața Sa a fost consacrată slujirii aproapelui făcînd bine

tuturor, fără deosebire, neștiind ce este oboseala și cunoscînd prea puțin odihna.

Noi credincioșii lui Hristos să cunoaștem și să ne împlinim datoriile pe care le avem în familie, în biserică și în societate.

Iată cîteva gînduri: „Cît de mic este numărul acelora de pe planeta noastră care să se fi distins printr-o activitate în adevăr bună și folositoare. Mă înclin pînă la pămînt înaintea oricui despre care s-ar putea spune cu bună dreptate, că pe calea vieții sale a făcut binele; înaintea oricărui om care a izbutit a sfătui cu folos pe semenii săi, a-i mîngia, a-i îndruma spre bine; cinstesc pe fiecare erou al compătimirii fără zgomot, neașteptînd nici o răsplată în lumea aceasta. Dar cîți sînt care să-și poată pune fără teamă întrebarea: Ce am făcut în lumea aceasta? Cu ce am promovat binele? Și ce rămîne în urma mea?”

Odată un om bolnav greu, crezînd că i se apropie moartea, începu să se întrebă: „Oare ce folos a adus viața mea? A cui inimă am alinat? A cui mîhnire am ușurat-o? Cărei case i-am ajutat? Ce bine am făcut? Oare a devenit lumea mai bună prin viața mea?” Răspunsul la aceste întrebări nu era mulțumitor. Dar omul se făcu bine și s-a sculat de pe patul său mai înțelept, mai bun. De aci încolo folosi timpul vieții sale pentru a face bine?

Bunul Dumnezeu să ne ajute ca în împlinirea voiei Sale și a planului Său în viața noastră, să trăim cu adevărat viața, făcîndu-ne de folos familiei, bisericii și patriei în care trăim.

M. Pirvan

M Î N T U I R E A Î N H R I S T O S

Cu multă vreme înainte de jertfa cispășitoare a Domnului Hristos pe crucea de pe Golgota, proorocul Isaia privind cu încredere și nădejde spre îndreptățirea pe care credinciosul tuturor vremurilor a putut-o găsi în meritele sacrificiului lui Hristos, spunea cu multă siguranță: „M-a acoperit cu mantaua neprihănirii”. (Isa. 51, 10) adevărul evanghelic fiind încă de atunci pentru omenii credinței o asigurare a îndreptățirii prin credința în Isus Hristos.

Lucrarea mântuirii prin Domnul Hristos a alcătuit nădejdea tuturor credincioșilor, ea fiind menținută vie în tot cursul Vechiului Testament prin sistemul jertfelor, mielul pascal și întreg șirul de orânduiri.

Dar, spre a putea înțelege rostul acestui plan al mântuirii și lucrarea

lui, trebuie să ne întoarcem la început de făptură și să aflăm care a fost scopul lui Dumnezeu cu omul atunci când l-a creat.

Citim în Biblie că „la început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul... Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut”. Gen. 1,1-27. „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărina pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu”. Gen. 2,7.

Când Adam ieși din mina Creatorului său, el era asemenea lui Dumnezeu, o ființă încununată cu slavă

și cinste, purtând chipul Făcătorului său. Lui i-a fost dată autoritate și stăpînire. Reflectînd asupra originii sale cum și a urmărilor triste care veniră după păcătuire, psalmistul întreabă: „Ce este omul, ca să te gîndești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?” Apoi el declară: „L-ai făcut cu puțin mai pe jos decît Dumnezeu, și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpînire peste lucrurile mîinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui: oile și boii laolaltă, fiarele cîmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mării”. Ps. 8,4-8.

De asemenea Dumnezeu prevăzu pentru Adam și Eva un plăcut loc de ședere, un adevărat cămin, în care ar fi putut trăi pentru todeauna dacă L-ar fi ascultat. De asemenea El le dădu de săvârșit o muncă ce avea să aducă fericire atât lor cât și tuturor urmașilor lor. „Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare, și pomul vieții în mijlocul grădinii, și pomul cunoștinței binelui și răului... Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească“. Gen. 2,8-15.

Intenția lui Dumnezeu creind pământul și pe om, căruia i-l a dat în stăpânire, a fost ca el să aducă Creatorului bucurie, cinste și laudă. „L-am făcut spre slava Mea“. Isa. 43,7.

Pentru ca acest rezultat să se înfăptuiască, era nevoie ca el să fie încercat, ca loialitatea și credincioșii lui să fie probate. Când a fost creat, omul a fost desăvârșit în sensul că nu păcătuisese, însă el nu fusese probat prin ispită și încercare. De aceea Dumnezeu îl cercă spre a vedea dacă îl va asculta sau va urma propria sa voie. La o probă, și numai la una, au fost puși primii noștri părinți în grădina Edenului: „Poți să măninci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu măninci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit“. Gen. 2,16. 17.

Adam a fost pus la probă ca să aleagă ascultarea sau neascultarea. Credincioșia sa față de Dumnezeu urma să fie arătată prin înfrînarea de la a mânca din fructul pomului cunoștinței binelui și răului. Era vorba nu numai de o liberă alegere, dar și de cunoștința ce avea să urmeze negreșit neascultării.

„Primii noștri părinți, deși creați nevinovați și sfinți, nu au fost puși în afara posibilității săvârșirii răului. Dumnezeu îi făcu ființe morale libere, în stare să aprecieze înțelepciunea și bunăvoința caracterului Său și dreptatea cerințelor Sale, și în deplină libertate să dea sau să refuze ascultarea. Ei urma să se bucure de comuniunea cu Dumnezeu

și cu îngerii sfinți, însă înainte de a fi dobândit siguranța veșnică, trebuia să le fie cercată credincioșia. Chiar la începutul existenței omului a fost pusă la probă dorința de înălțare de sine, fatala patimă ce stătu la temelie căderii lui Satana. Pomul cunoștinței, care se găsea lângă pomul vieții în mijlocul grădinii, urma să fie cercarea ascultării credinței și iubirii primilor noștri părinți. În vreme ce li se îngăduia să mănince în voie din toți ceilalți pomi, li se oprise să guste din acesta, și anume sub pedeapsa cu moartea. De asemenea ei aveau să fie expuși ispitelor lui Satana; însă dacă treceau încercarea, în sfârșit aveau să fie așezați dincolo de această putere, spre a se bucura continuu de favoarea lui Dumnezeu“.

Puteți pune întrebarea: „De ce omul nu a fost făcut așa încât să nu poată păcătui?“ Milioane de inși au pus această întrebare în tot decursul veacurilor. „De ce, de ce oare nu ne-a făcut Dumnezeu așa încât să nu putem păcătui?“ Un singur răspuns se poate da mereu: „Nu a fost acesta planul lui Dumnezeu“. Când cineva iubește pe Domnul fiindcă trebuie, atunci nu este libertatea voinței. Dacă un părinte poruncește unui copil „să stea pe scaunul acela“, și ia cu forța pe copil și-l așează pe scaun, aceasta nu este ascultare din partea copilului. Cum poate ști părintele dacă copilul este dispus să asculte? Copilului nu i s-a dat ocazia să facă o alegere. Dacă Dumnezeu ar fi făcut pe Adam așa încât el să nu poată neasculta, impunându-i ca fiecă faptă să fie în conformitate cu porunca divină, o asemenea supunere l-ar fi fost plăcută? În asemenea condiții omul n-ar fi fost decît o mașină, fără puțința de alegere, fără voință, fără cugetare. O asemenea creațiune nu ar onora pe Dumnezeu, căci ascultarea nu s-ar naște din alegere ci ar fi impusă cu forța. Ce cinste ar primi Dumnezeu din partea unei mulțimi care L-ar asculta, din moment ce nu ar avea libertatea să nu asculte, sau voința ori puțința de a alege să asculte? Cu toții spunem: „Niciuna“. Dumnezeu nu a dorit ca credincioșii Lui să fie niște sclavi fără voință, fără gândire, fără puțința de alegere.

„Dumnezeu puse pe om sub lege, ca o indispensabilă condiție a propriei sale existențe. El era un supus al cîrmuirii divine, și nu poate exi-

sta cîrmuire fără lege. Dumnezeu ar fi putut crea pe om fără a putea să calce legea Sa; El ar fi putut reține mîna lui Adam de a atinge fructul oprit, dar în cazul acesta omul nu ar fi fost o ființă morală liberă, ci un simplu automat. Fără libertatea alegerii, ascultarea sa nu ar fi fost de bunăvoie, ci silită. N-ar fi putut fi nici o dezvoltare a caracterului. Un asemenea procedeu ar fi fost contrariu planului lui Dumnezeu în procedarea cu locuitorii altor lumi. El ar fi fost nedemn omului ca o ființă inteligentă și ar fi susținut învinuirea lui Satana privitoare la conducerea arbitrară a lui Dumnezeu“.

Lui Adam și Evei i-a fost dat privilegiul alegerii. Ei ar fi putut să asculte pe Dumnezeu, sau ar fi putut refuza să-L asculte. Așa a fost de la început și așa este și acuma. Noi cu toții sîntem liberi să ascultăm de poruncile lui Dumnezeu și tot la fel de liberi să nu ascultăm. Alegerea binelui sau a răului ne revine nouă. Dacă facem ce este drept, este fiindcă alegem să ascultăm; cînd facem răul, este alegerea noastră.

Dumnezeu plănuise ca urmașii lui Adam să locuiască acest pământ în deplină nevinovăție și cu nimic care să-i înspăimînte. Însă viața era dependentă de ascultare. Omului îi fusese dată această solemnă avertizare cu privire la pomul cunoștinței binelui și răului: În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit“. Gen. 2,17.

Astfel, condiția continuității vieții consta în ascultarea de poruncile cele drepte.

În capitolul al treilea din Geneza ne este redată următoarea istorisiră:

„Șarpele era mai șiret decît toate fiarele cîmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: Să nu mâncați din toți pomii din grădină? Femeia a răspuns șarpelui: Putem să mîncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți. Atunci șarpele a zis femeii: Hotărît că nu veți muri: dar Dumnezeu știe că, în ziua cînd veți mânca din el, vi se vor

deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul. Femeia a văzut că pomul era bun de mâncare și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui, și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.

„Atunci li s-au deschis ochii la amândoi, au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorturi din ele. Atunci au auzit glasul lui Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s-au ascuns de fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină. Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om, și i-a zis: Unde ești? El a răspuns: Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns. Și Domnul Dumnezeu a zis: Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu măninci? Omul a răspuns: Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat. Și Domnul Dumnezeu a zis femeii: Ce ai făcut? Femeia a răspuns: Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom”. Gen. 3, 1-13.

Blestemul rostit asupra șarpelui pentru partea sa în ispitirea lui Adam și a Evei dezvăluie prima înștiințare că Hristos va mintui pe om de sub osinda neascultării.

Pedeapsa cu moartea pentru neascultare, ce fusese dată înainte de păcătuirea omului, a fost repetată acum în cuvintele: „Căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce”. De câte ori au fost repetate aceste cuvinte, de atunci! Le-am auzit, stînd în fața unui mormînt deschis pentru un mort, și îi înțelegeam înspăimîntătoare importanță. Ea veni din pricina neascultării.

Dacă Adam ar fi fost creat nemuritor, această sentință n-ar fi fost rostită; căci chiar înțelesul cuvîntului „nemuritor” înseamnă „nesupus morții, fără de moarte”. În avertizarea în contra neascultării, Dumnezeu spusese lămurit lui Adam: În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”; și după neascultare, Dumnezeu declară: „Țărînă ești și în țărînă te vei întoarce”.

În decursul veacurilor moartea a trecut peste omenire, afară de cazul lui Ilie și Enoh. Chiar fiul lui Dumnezeu plăti pedeapsa păcatului gustînd moartea pentru fiecare dintre noi.

Cînd Adam și Eva au fost alungați din grădină, ei au fost înlăturați de a mai mânca din rodul pomului vieții, care însemna viață continuă.

Spre a avea o existență fără de sfîrșit, Adam și Eva trebuiau să continue a se împărtăși din pomul vieții. Planul lui Satana era ca Adam și Eva, prin neascultare să pricinuiască neplăcerea lui Dumnezeu; și apoi, dacă nu pot obține iertarea,

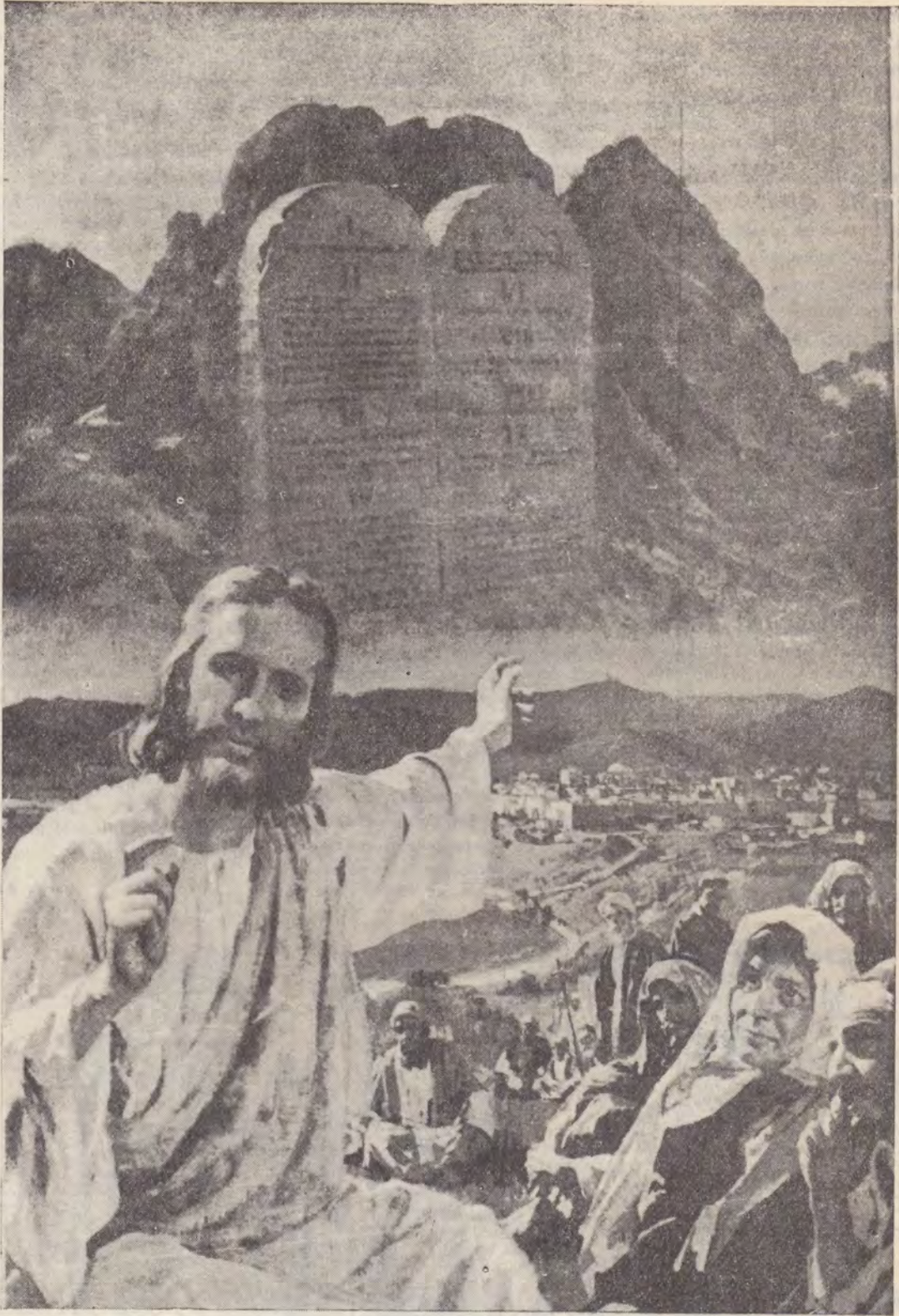
el spera ca ei să mănînce din pomul vieții și astfel să perpetueze o existență de păcat. Dar după căderea omului, îngeri sfinți au fost de îndată însărcinați a păzi pomul vieții. În jurul acestor îngeri scînteiau raze de lumină ce aveau înfățișarea unei săbii scînteietoare. Nimănui din familia lui Adam nu i se îngăduia să treacă această barieră spre a se împărtăși din rodul dătător de viață; de aceea nu este nici un păcătos nemuritor.

Cînd Adam și Eva fură siliți să părăsească Edenul, după nelegiuirea lor, de cîtă durere și amărăciune avură parte! Porțile plăcutului lor cămin le fură închise; nu mai puteau să reintre acolo; nu mai puteau mânca din minunatele roade ale pomului vieții; nu mai puteau vorbi cu Creatorul lor față în față, sau să-I asculte cuvintele de îndrumare și aprobare.

Totuși în urechi le răsuna fîgăduința biruinței pe care Hristos avea să o cîștige pentru ei cît și pentru urmașii lor pe Golgota cu mii de ani mai tîrziu. Hristos, al doilea Adam, biruitor acolo unde primul fusese învins, urma să zdrobească capul lui Satana, al șarpelui, și prin meritele jertfei Sale să ofere din nou primei perechi cum și tuturor celor credincioși din toate veacurile ca, acoperiți cu „mantaua neprihănirii Sale”, să poată reintra în grădina Edenului și să aibă drept la pomul vieții.

V. Florescu

PROBLEME DE DOCTRINĂ

În articolele de până acum, am prezentat o serie de probleme legate de perpetuitatea și obligativitatea Legii pentru oamenii credinței, dezbătând în lumina Sfințelor Scripturi unele obiecțiuni prezentate de susținătorii „non-obligativității legii” pentru creștin. Apropiindu-ne de sfârșitul dezbaterii acestei probleme, ne vom ocupa de unele mici obiecțiuni ridicate de aceș-

tia, obiecțiuni tratate în lumina învățăturilor clare ale Scripturii.

„De ce se predică legea — spun susținătorii nonobligativității legii — când nimeni nu poate fi mântuit ascultând de ea? Mai mult chiar, din punct de vedere moral, păcătosul nici nu este în stare a păzi poruncile!”

Această obiecțiune nu este decât o variantă a problemelor ridicate până acum și la care s-a răspuns deja. Dar pentru că argumentul „non-lege” este făcut să apară foarte plauzibil sub diferite înfățișări, să ne luăm timp și să examinăm și această obiecțiune.

Sintem de acord cu cel ce face obiecțiunea de mai sus, cum că nimeni nu poate fi mântuit prin păzirea legii și că din punct de vedere moral, păcătosul este neînstare s-o păstreze. Dar nu sintem de acord cu concluzia pe care acesta vrea s-o tragă din aceste afirmații și anume, că legea a fost desființată la cruce. Ce vom spune noi celui care va argumenta că oglinzile trebuie desființate ca fiind nefolositoare, pentru faptul că nimeni nu poate ajunge frumos uitându-se în ele? Desigur vom spune că nu este menirea unei oglinzi să facă pe oameni frumoși și nimeni n-a ridicat vreodată o astfel de pretenție! Rostul oglinzii este acela de a ne pune la dispoziție mijlocul de a cunoaște dacă sintem sau nu așa cum trebuie să fim. Și când ne descoperim starea în care ne aflăm, atunci putem lua măsurile potrivite pentru remedierea imperfecțiunilor.

Tot la fel este și cu legea. Niciodată n-a fost intenția ca legea să facă pe credincios sfânt, curat sau frumos. Scopul ei nu este acela de a salva pe păcătos din păcatele și imperfecțiunile sale, ci de a-i pune la îndemână mijloacele de a descoperi starea

în care se găsește. Când privește legea cu spiritul trezit de către Duhul lui Dumnezeu, care convinge de păcat, el vede atunci imediat locul unde un defect moral sau altul, minște frumusețea caracterului său.

Și când credinciosii își văd astfel defectele lor spirituale și devin conștienți de nedesăvârșirile lor, atunci ei sînt în poziția de a asculta o solie ce oferă curățire de nedesăvârșirile lor. Cu alte cuvinte, numai când păcătosul își dă seama de situația lui, numai atunci el este gata a asculta de Evanghelie, care este vestea cea bună a mîntuirii din păcat.

Prin lege noi avem cunoștința păcatului. Rom. 3,20. Astfel, este evident faptul că numai pe măsură ce legea este adusă la cunoștința celor păcătoși, ei pot fi aduși în situația de a accepta cele ce-i oferă Evanghelia.

Dar putem să ne întrebăm: Dacă păcătosul este neînstare să păstreze legea, iar acesta devenind creștin nu trebuie s-o țină? Să facem oare din legea lui Dumnezeu ocazia de a acuza cerul că proclamă o lege ce timp de mii de ani a fost imposibil de ținut, iar de la Domnul Hristos încoace nu e nevoie să fie păzită?

Sintem nedumeriți și nu putem înțelege de ce obiecțiunea aceasta trebuie să fie folosită pentru a dovedi că legea a fost desființată la cruce. Credinciosii nu au fost — din punct de vedere moral — mai capabili a ține legea lui Dum-

nezeu în veacurile dinaintea Domnului Hristos, decât au fost în veacurile ce au urmat. Și nici n-au sperat ei, în anii dinaintea Domnului, să obțină mîntuirea prin lege, căci așa cum cunoaștem, Dumnezeu a avut numai o singură cale de a salva pe muritor, din timpul lui Adam încoace și anume, prin jertfa Domnului Hristos. Astfel deci, dacă obiecțiunea prezentă dovedește astăzi în adevăr ceva împotriva legii, ea dovedește de asemenea împotriva legii în toate zilele din trecut, pînă la începutul istoriei păcatului în lumea noastră. Cu alte cuvinte, aceștia nu acordă nici un loc folositor pentru legea lui Dumnezeu în toată istoria mîntuirii.

De fapt, realitatea este că în loc ca legea să fie desființată pentru creștini, nu există o reală păzire a ei decât numai de către creștini. Legea divină ar fi o literă moartă, dacă creștinii n-ar trebui să asculte de ea. Prin credință Domnul Hristos vine în inimile noastre și trăiește în noi preceptele cerului. „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespun mai mult decât cerem sau gîndim noi”. Efes. 3,20. „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.” Gal. 2,20. Astfel în loc ca legea lui Dumne-

zeu să fie cu totul ignorată și considerată ca inutilă, se găsesc bărbați și femei înălțându-o și statornicind-o în singurul fel în care poate fi ea înălțată — și anume, trăind în ascultare de principiile ei. Aceasta este aceea ce spune apostolul Pavel : „Deci prin credință desființăm noi legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi înțărăm Legea“. Rom. 3,31. Credința noastră în Domnul Hristos n-a desființat, ci a statornicit legea.

Printre reproșurile ce se aduc Adventiștilor este și acela că prezentând obligativitatea legii, ei deposează pe creștini de libertatea pe care o dă Evanghelia. Oare acesta este adevărul Scripturii?

Domnul Isus a declarat că „oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului“. Ioan 8,32. Și ce este păcat? „Păcatul este fărădelege“ sau călcarea legii. Astfel păcătosul este cel a cărui viață nu este în ascultare de legea lui Dumnezeu și care este privat de libertate. Cel neprihănit ascultă de bună voie de legea lui Dumnezeu și găsește fericire într-o astfel de ascultare.

Legea și libertatea nu sînt două expresii opuse. Nu este nevoie să răpui pe una pentru a o avea pe cealaltă. Noi știm că legile elaborate în mod înțelept, avînd în vedere binele obștesc și aplicate cu strictețe constituie singura temelie sigură pentru libertate. De fapt, bine a remarcat cineva : „ascultarea de lege însemnează libertate“.

În orice țară, cei care consideră că legea le cartelează libertatea, sînt acele persoane a căror fel de viață este în opoziție cu legea, cu morala, cu demnitatea de om. Cel care este obișnuit să fure sau săucidă, va găsi că legea îi zăgă-

zuieste libertatea acestor acțiuni.

Dacă deci, ca cetățeni noi găsim libertatea în ascultarea de legile făcute pentru pacea, ocrotirea și buna viață în societate, de ce atunci, în ceea ce privește religia, avem nevoie ca legea lui Dumnezeu să fie desființată pentru a avea libertate? Este oare aceasta pentru faptul că legea divină este nejustă, sau ne deposează de libertatea ce în mod drept trebuie să fie a noastră? Ar fi o blasfemie să nutrim un astfel de gînd. Să exemplificăm :

Legea lui Dumnezeu oprește facerea sau închinarea la idoli. Nimeni care se numește pe sine creștin, nu poate să se simtă deposedat de libertatea sa, datorită unei astfel de interdicții. Legea cere de asemenea de la noi, ca să nu luăm în deșert numele lui Dumnezeu. Vor oare copii lui Dumnezeu să fie liberi de astfel de interdicții?

De asemenea, legea cere respect față de părinți și interzice omorul, adulterul, furtul, minciuna și lăcomia. Cu certitudine că nici un urmaș al Domnului Hristos nu va avea simțămîntul că aceste perceptive îl vor deposea de libertate.

Biblia vorbește în mod clar despre legea cea sfîntă a lui

Dumnezeu, ca fiind „legea slobozeniei“. Iacob 2,10.12. În adevăr, dacă legea este prezentată aparte, separat de Evanghelia, rezultatul va fi numai un simțămînt de condamnare din partea ascultătorilor. Ei vor fi aduși a-și da seama cît de vinovați sînt. Dar cînd legea cea înaltă a cerului este prezentată în termenii făgăduinței lui Dumnezeu de a ne da Duhul cel Sfînt, pentru a aduce la îndeplinire cerințele cele sfînte ale legii, atunci ascultătorii pot găsi fericirea și libertatea. Denominațiunile protestante cred în lege și declară că ascultarea de ea este necesară.

Cînd noi declarăm că o zi anume definită a fost pusă la o parte ca sfîntă, sîntem în mod frecvent întîmpinați cu argumentul că în era creștină nu mai există nici o diferență între zile și că deci, este un lucru nerațional a susține că o sfințenie sau importanță deosebită a fost atașată unei anumite zile din ciclul săptămînal. Dar în mod evident, prin acțiunile și declarațiile chiar a celor ce aduc acest argument, se arată că există o vastă diferență între zile, o diferență atît de mare, încît păzirea unei anumite zile, înseamnă că ai fost înghițit de legalism, iar observarea unei alte zile, deosebite, însemnează că te miști liber în marele spațiu al harului.

Deci, problema în discuție nu este aceea dacă Cele Zece Porunci trebuie sau nu păzite. În mod virtual, toate crezurile protestante învață ascultarea, păzirea Decalogului. Și nici nu se pune problema dacă există vreo diferență apreciabilă între zile. Problema reală este aceasta : vîzînd că Decalogul este în vigoare, și constatînd că este o diferență între zile, atunci care zi este cea dreaptă, cea adevărată, ziua a șaptea a săptămîinii sau prima zi a săptămîinii?

Noi sîntem pentru cea dintîi.

Exeget

ABNEGAȚIE—

LĂCOMIE

Două noțiuni cu totul opuse, care se exclud una pe alta, care nu pot să coexiste, în mod logic, într-un caracter desăvârșit.

Abnegația este renunțarea benevolă, nesilită, izvorită dintr-un spirit înalt, ceva la care ai dreptul. Ea poate merge pînă la sacrificiu total.

Lăcomia este năzuința nestăpinită de a avea, de a poseda, chiar ceva bun, în afară de măsură, sau ceva rău, pe orice căi, nepermise, nesănătoase, coste oricît ar costa; chiar dacă ar duce la pierderea celui ce o nutrește sau a semenului său.

Nu susținem că am definit fără greș aceste două noțiuni, dar din studiul de față se va scoate în evidență caracterul acestor două noțiuni, și cel sincer cu sine însuși va accepta ca abnegația să-i fie principiu de viață, pentru ca să corespundă rolului pentru care a fost chemat să existe în universul lui Dumnezeu.

În universul creat de Dumnezeu, în contrast cu marea taină a evlaviei, există taina nelegiurii.

Dumnezeu Se descopere fapturilor Sale dotate cu pricepere de a-L cunoaște, dezvăluind atît cît este necesar pentru binele și fericirea lor, unele principii, unele puncte esențiale ale nepătrunsei taine a evlaviei.

Din acestea enunțăm cîteva:

1. Psalmistul David în Ps. 36,9 cîntă: „Căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta avem lumină”.

2. Sfîntul Ioan inspirat de Duhul Sfînt, în 1 Ioan 4,8 declară: „Dumnezeu este iubire”...

3. Psalmistul în Ps. 33,9 arată atotputernicia Cuvîntului Creatorului: „Căci El zice și se face, poruncește și ce poruncește ia ființă”, iar apostolul Pavel în Ebrei 1,3 arată că: „ține toate lucrurile cu Cuvîntul puterii Lui”...

4. În Evanghelia după Ioan (17,17) citim: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvîntul Tău este adevărul”. Cuvîntul Lui, exprimat mai pe scurt în Legea Sa care cuprinde voia Sa, după cum citim în Ps. 119, 142: „Dreptatea Ta este o dreptate veșnică și Legea Ta este adevărul”.

5. În Ps. 97, 2 se arată că „dreptatea și judecata sînt temelia scaunului de domnie”.

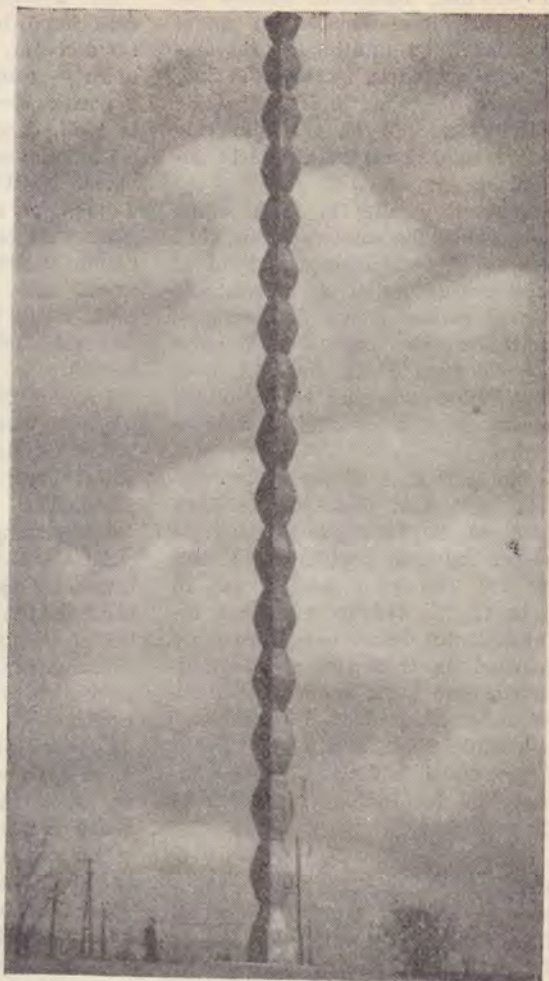
6. Domnia Sa nu este arbitrară, ci se călăuzește de principiul: A trăi pentru a face pe alții fericiți. Ioan. 3,16 „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea (păcătoasă, neascultătoare de El) încît a dat pe Unicul Său Fiu pentru ca oricine

crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”.

7. Altruismul, izvorit din înaltul principiu al iubirii, care este un principiu esențial al marelui taine a evlaviei, a dus abnegația la crucea de pe Golgota — unde s-a plătit prețul salvării noastre, — la punctul suprem.

Aceste cîteva puncte principale din marea taină a evlaviei, descoperite nouă de Dumnezeu, sînt conforme rațiunii sănătoase, pot fi înțelese și dau o orientare sigură despre Dumnezeu, conducînd la stabilirea legăturii cu El, spre fericirea vremelnică și veșnică.

Dacă vom analiza însă prin contrast, cîteva din punctele cele mai evidente ale neexplicabilei taine a nelegiurii, orice ființă dotată cu rațiune va constata că nu sînt de dorit și că ele trebuiesc eliminate din viață, din univers, pentru a domni pacea, armonia, prosperitatea

și fericirea. Egoismul, iubirea de sine, principiul esențial al tainei nelegiuirii, cu multiplele sale manifestări: mindrie, încredere în sine, prețuire de sine, îndreptățire de sine, include în el, una din cele mai respingătoare manifestări: lăcomia.

Dacă ne gândim la seara aceea memorabilă din camera de sus, când Domnul Isus Hristos, Creatorul și Mintuitorul nostru a pregătit pe ucenicii pentru marea Sa jertfă — pentru salvarea omului — și citim primele versete din Ioan 13, 1—2, vom vedea contrastul izbitor dintre aceste taine, a evlaviei și a nelegiuirii.

Din Ioan 13, 1 vedem că Dumnezeu, prin Fiul Său, iubește pînă la capăt, Se dăruiește, Se jertfește pentru salvarea copiilor Săi, robiți de cel rău prin păcat; iar în Ioan 13, 21, vedem pe Satana reprezentantul tainei nelegiuirii, care folosind un credincios al lui Dumnezeu, care purta numele de Iuda, ce înseamnă „laudă”, își manifestă egoismul dînd morții pe însuși Creatorul și Mintuitorul — pe însuși Fiul lui Dumnezeu, pentru 30 de arginți.

Satana, neținînd cont că izvorul vieții sale, al inteligenței, al frumuseții și al celei mai înalte poziții între făpturile create vine de la Dumnezeu, a lăcomit după o poziție la care nu avea dreptul. Neîfiind de o natură cu Dumnezeu, a căutat și caută neîncetat, pe orice cale, să pună în lumină falsă pe Dumnezeu, pregătindu-și pierzania.

Dacă ne gândim mai profund la lăcomie, care se dezvoltă ca o bucurie rea ce bînuie cu miasma sa otrăvitoare pretutindeni, ea, lăcomia poate fi comparată cu cele mai respingătoare păcate: cu desfrînarea și idolatria.

Este știut că desfrînarea în accepiunea generală a cuvîntului, pe lângă călcarea poruncii a 7-a, este orice abatere, orice împărțire a iubirii totale pe care i-o datorăm exclusiv unei ființe, cu altă ființă, care nu are dreptul; respectiv împărțirea iubirii supreme pe care o datorăm Creatorului, cu cineva sau ceva.

Dumnezeu consideră închinarea la orice altă ființă care nu este Dumnezeu, ca o desfrînare spirituală și o îndreptățită repulsie pravoacă această desgustătoare faptă la oicine iubeste ca Dumnezeu.

De asemenea, Dumnezeu consideră împărțirea iubirii supreme ce i-o datorăm, ca iubirea față de un lucru — fetiș — statuie — față de o poziție, de avere, ca o închinare la idoli, ca o desfrînare spirituală.

Lăcomia este comparată în Cuvîntul lui Dumnezeu cu idolatria, după cum citim în Efeseni 5,5: „Căci știți bine că niciun desfrînat, niciun stricat, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu“.

Dacă ne-am gândi la cîteva exemple din viața de toate zilele, am vedea cit de răspîdită și respingătoare este lăcomia cu efectele ei nămolose, paralizatoare, otrăvitoare, distrugătoare.

Să luăm un exemplu: șarpele. Chiar cei mai mari dintre ei ca boa, pitonul, cad victima vîntorului în timpul digestiei, după ce au consumat cu lăcomie o pradă, trîndăvind încolăciți pentru a digera prada.

În societatea omenească dorința de a avea cu neșat, cu orice preț un lucru, o poziție, o persoană, pravoacă cele mai grave păcate.

Din ce alt motiv mai răspîdit ca altele, se comit nedreptăți și chiar odioase crime, pentru a-i lua averea, poziția sau soțul ori soția, nu din lăcomie? De ce bogatul asupește pe sărac? Lăcomește la viața lui, la munca lui, la micul lui avut, pentru a trîndăvi, a se preamări pe sine și apoi a trăi în plăceri, care îl duc la distrugere.

De ce o femeie se privește mult în oglindă, și se îmbracă extravagant? Ca să atragă cît mai multe priviri la ea. Este vanitoasă, este lacomă după apreciere. De ce un copil țipă mai tare cînd sînt musafiri? E lacom după atenție, care în loc să i se mai dea lui, se dă musafirilor.

De ce se produc adesea certuri, nemulțumiri și chiar dezbinări grave între soți? de cele mai multe ori din lăcomia după poziția de conducător în cămin.

Să ne imaginăm pe omul lacom la mîncare sau după avere, el este și trîndav, moleșit și înclinat spre plăceri josnice, mai ales spre desfrîu.

Și cît de multe exemple se pot da, prin care se scoate în evidență acest respingător, moleșitor și odios păcat.

El se furișează pretutindeni, chiar și în inimile acelor care pretind că merg pe urmele lui Isus, și produce peste tot efectele sale nămolose, paralizatoare, distrugătoare.

În Cuvîntul inspirat se spune: „Cît de obișnuit se găsește și aici egoismul, lăcomia, înșelarea, neglijarea de a face bine, răpirea lui Dumnezeu în daruri. Unii oameni vin la adunare și iau parte la masa Domnului, în timp ce în posesia lor se află cîștiguri nedrepte, lucruri pe care Domnul le-a blestemat. Mii de oameni își jertfesc buna lor conștiință și speranța lor în moștenirea cerului pentru o manție de Sinear. Mulți își vînd cinstea și capacitățile lor folositoare pentru o pungă cu argint. Lumina Evangheliei e împiedicată în mersul ei, batjocura este ațîțată prin fapte, cari dau de minciună mărturisirea creștină și totuși creștinul lacom continuă mai departe să meargă pe drumul pierzării“.

Dacă ne gândim la păcatul originar al omului, Eva a lăcomit la un fruct oprit, fapt care a atras nu numai potopul de suferințe și păcate, dar și moartea Fiului lui Dumnezeu pentru mîntuirea lui.

Nepotul patriarhului Abraam, Lot, lăcomind după roditoarea cîmpie a Iordanului, a ales Sodoma, din care cauză și-a pierdut două fiice și pe femeia lui.

În contrast cu Lot stă caracterul strălucitor al părintelui credincioșilor, Abraam, care nu lăcomește nici după un loc mai bun, nici după lucrurile altora. Dar se urcă la înțelegerea sacrificiului lui Dumnezeu — fiind gata să aducă, la porunca Domnului, pe unicul său fiu pe care-l iubea, pe Isaac, ca jertfă pe muntele Moria.

Cît a pierdut Esau din cauza caracterului său lacom și fără frîu dar cît de mult a suferit Iacob din cauza dorinței de a avea pe căi nepermise dreptul de întîi născut. Ce lecție aspră a învățat el la socrul său Laban, care din lăcomie l-a înșelat și exploatat.

În contrast cu acest odios păcat pe care-l scoatem în evidență pentru a-l scribi, a ne debarasa de el, adevărații credincioși ai lui Dumnezeu s-au împărtășit de spiritul de lepădare de sine, de abnegație al cerului și cităm dintre ei pe Iosif, pe Moise, care n-a lăcomit după poziția de prinț moștenitor al tronului egiptean, nici după po-

ziția de conducător în Izrael, ci ca un bun păstor, cu abnegație, a condus pe Izraeliți din Egipt spre Canaan.

Cu acest prilej amintim pe frațele său Aaron, care lacom după apreciere a făcut un vițel de aur, fapt pentru care era să-și piardă viața; iar când împreună cu sora sa Maria a gelozit pe Moise pentru chemarea lui, a fost muștrat de Dumnezeu.

Ne gândim cu admirație la Iosua, viteazul cuceritor al Canaanului și la neînfricatul Caleb, care nu lăcomise la părțile cele mai bune, dar au fost pilde de eroism și abnegație.

Dumnezeu a descoperit prin Moise caracterul de nevindecat al lăcomiei, și, când tratează despre fiii neascultători, lacomi și bețivi, poruncește să curețe răul prin uciderea cu pietre.

Ce altceva i-a determinat pe Core, Datan și Abiram, decât lăcomia, de s-au răscolat contra conducătorului plin de abnegație și au atras moartea lor, a familiilor lor, a celor 250 cari au năzuit după slujba preoției la care nu aveau dreptul, și a celorlalte cari s-au împărțit de spiritul lor.

În trecut ne amintim de Chibrot — Hataava (mormintele lăcomiei), unde mulți au pierit pradă acestui odios păcat. Num. 11, 34.

Lăcomia nutrită de Acan, chiar la intrarea în Canaan, a adus blestem asupra comunității lui Izrael, asupra sa și a produs pierderea sa și a familiei sale.

Ghedeon, prin care Domnul a adus așa de mare izbăvire în Izrael contra hrăpăreților Filistenii, el care renunță la rolul de domnitor în Izrael, năzuiește totuși după serviciul de preot, fapt care i-a umbrat viața. Cel mai puternic om, Samson, judecător în Izrael, cade pradă desfrîului și batjocurei idolatriilor filistenii, din cauza năzuinței nestăpinite a ochilor și a trupului.

Cît de luminos este spiritul de abnegație al moabitei Rut, care din acest motiv devine strămoașa Mîntuitorului.

Ce influență rea și ce blestem asupra lui, asupra familiei lui, și asupra lui Izrael au adus cei doi fii ai lui Eli, Hofni și Fineas, care erau lacomi și bețivi și cari n-au fost tratați așa cum meritau de tatăl lor, judecătorul și Marele Preot Eli.

Ce influență luminoasă și binecuvîntată aduce Samuel în Izrael — copilul Anei, cea plină de abnegație.

La ce stare de degradare ajunge mindrul împărat Saul, care ținînd cu lăcomie la prestigiul său, disprețuiește poruncile Domnului și urmărește cu gînd ucigaș pe David, care avea o faimă mai bună din cauza caracterului său curat, cinstit și viteaz.

„Omul după inima lui Dumnezeu”, David, a cărui viață este ca-

racterizată printr-o mare rîvnă pentru slava Domnului, care nu voia să aducă un serviciu Domnului fără să-l coste ceva, și care în Psalmii săi inspirați a descris spiritul de abnegație al Mîntuitorului, stăpînit de același păcat al lăcomiei de a avea pe femeia altuia, săvîrșește un îndoit păcat: desfrîu și omor. Iar fiul său Solomon, acela care la începutul domniei, în smerenia cerea înțelepciune de la Dumnezeu, în dorința de a-și mări faima, a ajuns un tiran, un desfrînat, și femeile l-au tîrît spre idolatrie.

Dumnezeu a fost îndurător cu el, dar influența păcatelor sale avu urmări distrugătoare pentru urmașii săi și pentru credincioșii lui Dumnezeu.

Dacă ne gândim la Ieroboam, acel bărbat tare și viteaz, pe care Dumnezeu l-a chemat să conducă după voia Lui cele 10 seminții, din dorința de a-și menține faima și regatul, aduce mare blestem în Izrael cum și nenorocire lui și casei sale.

Dacă ne gândim la Ahab și indeosebi la idolatra Izabela, soția lui, ce viață distrugătoare au dus, lăcomind cu prețul crimei la via lui Nabot.

Gîndul se îndreaptă către modestul dar înflăcăratul profet al lui Dumnezeu, Ilie, care cu un curaj neînfricat, a întors inimile celor din Izrael la Dumnezeu cel viu și adevărat.

Dacă continuăm să urmărim istoria lui Izrael în robia babilonică, găsim pe cei trei și Daniel care prin noblețea lor sufletească, prin spiritul lor de abnegație, prin credința lor, au fost o lumină în locul în care s-au găsit.

De aici, fără să ignorăm spiritul de abnegație al profeților mari și mici, gîndul se îndreaptă spre exemplul luminos al vieții lui Ioan Botezătorul. Ioan Botezătorul, preînchipuitor al mișcării advente, n-a lăcomit după poziții înalte, nici după haine moi, nici după o hrană bogată, moleșitoare, ci viața lui s-a caracterizat printr-o sobrietate și abnegație demnă de un adevărat reprezentant al cerului. El, plin de curaj, a muștrat desfrîul și a căzut victima ospățului necumpătat al lui Irod. El se mistuie, se stinge fără zgomot pe altarul datoriei, fiind apreciat de cer ca cel mai mare dintre cei născuți dintre femei.

Dar bunul Dumnezeu în descoperirea caracterului Său, în dezvăluirea minunatei taine a evlaviei, nu S-a mărginit să ne vorbească numai prin prooroci și prin căile

providenței, ci a venit la noi prin Fiul Său iubit Domnul Isus Hristos care a trăit printre noi, dăruit nouă ca Miel de jertfă, ca Domn, ca Mîntuitor, ca Mare Preot milos și vrednic de încredere, ca Frate al nostru mai mare. Ioan 3, 16.

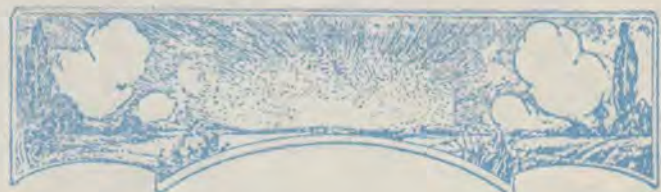
În marea Sa jertfă adusă pentru răscumpărarea noastră din păcat și din moarte pe crucea de pe Golgota, după cum citim în 2 Corinteni 5, 19: „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine...” iar în versetul 21: „Pe cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El”.

Despre Domnul Isus Hristos, apostolul Pavel, care s-a inspirat din spiritul de abnegație al cerului, inspirat de Duhul Sfînt, în epistola către Filipeni 2,5-8, ne îndeamnă să avem în noi gîndul acesta care era și în Hristos Isus: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcîndu-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte și încă moarte de cruce”.

Concluzia se impune de la sine pentru cel ce a urmărit cu atenție și a văzut contrastul izbitor dintre aceste două mari puncte, urmările din aceste două taine: a evlaviei și a nelegiuirii — abnegația și lăcomia.

Nu lăcomie, nu idolatrie, nu desfrînare, nu trîndăvie, care duc la păcat, la degradare și pierzare, ci marea principiu al cerului, abnegație, altruism, lepădare de sine, sacrificiu de sine. După cum citim în Efeseni 3,17-19: „Hristos să locuiască, prin credință, în inimile noastre pentru ca avînd rădăcina și temelie pusă în iubire, să putem pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adîncimea și înălțimea și să cunoaștem dragostea lui Hristos.

D. Ghircoias

TOAMNA

Toamna mîndră și bogată,
Cu podoabe aramii...
Melancolică se-arată
Dezbrăcînd păduri și vii.

Frunzele îngălbenite,
Indreptate spre apus,
Rînd pe rînd cad liniștite,
Iar cei oaspeți dragi s-au dus.

Nori străini, fugiți de-acasă
Rătăcesc pustii și vagi,
Răscolind tot ce ne lasă
Amintiri atît de dragi:

Răsăritul cel de soare,
Cîntul de prîvighetori,
Codru-n strai de sărbătoare
Și-acel cîmp covor cu flori;

Un păstor stînd lingă turmă
Și-o cărare spre izvor, ...
Toate au rămas în urmă,
Înrămate doar în dor.

Și natura pare frîntă
Așteptînd zile mai reci,
Numai vîntul își mai cîntă
Tragedia cea de veci.

Mîndră, tainică, bogată,
Cu mătasa prinsă-n flori,
A venit îngîndurată,
Toamna cu-ale ei comori!

Petre V. Cazan

DAVID

SE PURTA CU ÎNȚELEPCIUNE

Cartera întâia a lui Samuel prezintă o remarcabilă serie de evenimente care formează baza unor învățăminte vitale în relațiile dintre slujbașii de Comunitate și slujbașii tuturor instituțiilor noastre. Pe de o parte vedem pe regele Saul stăpînit de un duh al geloziei; iar în contrast cu el pe David, controlat de un spirit de generozitate, umilință, dragoste și credincioșie față de Dumnezeu și față de semenii săi.

Fundalul acestei experiențe se poate relata foarte scurt prin cuvintele: Saul a păcătuit în îndeplinirea misiunii dată lui de Dumnezeu față de Amalechiți. Sfintele Scripturi arată în chip magistral ce însemnează pentru un slujbaș al Bisericii să nu servească cu loialitate pe Dumnezeu și pe semenii lui, prin cuvintele:

„Căci neascultarea este tot atît de vinovată ca ghicirea și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decît închinarea la idoli și terafimi. Fiindcă ai lepădat Cuvîntul Domnului, te leapădă și El ca împărat“. 1 Samuel 15,23. „Duhul Domnului s-a depărtat de Saul; și a fost muncit de un duh rău care venea de la Domnul“. 1 Samuel 16,14. Cînd Spiritul lui Dumnezeu este retras din cauza neascultării repetate a cuiva și a unei voințe îndărătnice, atunci Satana și îngerii lui îi prilejuiesc surse de tulburare și suferințe pînă acolo că sistemul său nervos suferă, relațiile cu

alții sînt stricate și omul devine victima propriilor sale închipuiri.

Saul își dădea seama că pierduse privilegiile divine pentru că era stăpînit de o stare de depresiune, de agitație, și judecata lui se întunecase. Căutarea și găsirea unui cîntăreț din harpă, capabil să calmeze nervii zdruncinați ai regelui, rezultă din apariția lui David la curtea regală a lui Saul.

Ce rezultat fericit și cită uimire la curte! Melodia frumoasă, suavă, înaltă, sublimă, sacră, concepută în mijlocul naturii, în relațiile intime ale poetului și cîntărețului cu Dumnezeu a avut efecte surprinzătoare. Spiritul rău nu se arăta interesat în ascultarea muzicii sacre, prezentată cu atîta măiestrie de fiul lui Ișai, și pleca... iar Saul căpăta din nou buna dispoziție.

Bine cunoscută este pentru noi toți și istoria întîlnirii lui

David cu vestitul și temutul luptător filistean, Goliat. Acest tînr crescut pe cîmpiile și dealurile Palestinei nu putea fi egalat cu nici unul dintre slujitorii lui Saul, învățat și instruit în arta de a se lupta cu adversarul în doi. Dar, cu mult timp înainte el se evidențiasse și îndeplinise cu credincioșie și curaj orice i se ceruse ca slujbă pentru Dumnezeu lui Abraam, Isac și Iacob; și ca urmare el s-a simțit — atunci cînd s-a ivit ocazia — stăpînit de o putere suficientă să înțîmpine, cu sorți de izbîndă, orice criză. În mîinile sale se găsea cheia cu care se puteau descuria depozitele intangibile ale cerului, comorile nelimitate ale lui Dumnezeu. Cu această putere divină, demnă și proprie Domnului Oștirilor, dar pusă la dispoziția celor credincioși, o victorie răsunătoare a fost repurtată în acea zi memorabilă și care a meritat să fie trecută și în raportul divin, ca amintire și inspirație.

Saul, surprins și impresionat de această faptă de înaltă vitejie, a făcut loc lui David printre comandanții săi militari. Chiar și un om ca Saul a ajuns, în cele din urmă, la concluzia că este de mare valoare și de perspectivă în îndeplinirea unor sarcini grele de a avea în jurul său oameni capabili.

Dar spiritul cel rău i-a dat puțin răgaz lui Saul și... s-a întors înapoi la el folosind ocazia sărbătoririi victoriei cînd l-a inspirat din nou cu același duh

de gelozie la auzirea aclamațiilor mulțimii :... „Saul a bătut miile lui, — iar David zecile lui de mii“. 1 Sam. 18,7.

Plin de ură și orbit de gelozie, Saul a conceput un plan de a se debarasa de acela pe care Dumnezeu l-a folosit pentru a salva familia sa și întregul Izrael de sclavie și moarte. De repetate ori a încercat să ia viața acestui tânăr viteaz care-i asigurase liniștea și odihna în momentele de tulburare nervoasă și care l-a salvat, în timpul războiului, dintr-o mare criză. Pretextând că de fapt... „lui David nu-i mai lipsește decât împărăția“... Saul l-a izgonit și l-a urmărit pe David pe tot cuprinsul țării. Cît de primejdioasă și păgubitoare poate să ajungă o inimă neascultătoare, răsculată și subordonată unor ambiții nestăvilitе, unor interese personale și unor simțăminte controlate de un duh rău !

Cum a reacționat David față de toate actele de ură și gelozie ale lui Saul ? Ce a întreprins el în apărarea persoanei și a onoarei sale cunoscînd și hotărîrea lui Dumnezeu de a prelua în viitor postul de conducător în locul lui Saul ? Și-a luat el problemele acestea în propriile sale mâini pentru a le rezolva, așa cum a făcut Abraam în momentele sale de slăbiciune sau cum a procedat

Iacob în momentele sale de nerăbdare, suprapunînd planurile lor, planului divin ? Raportul despre David redat de o versiune biblică sună astfel : „David se ducea ori unde îl trimetea Saul și se purta cu înțelepciune și judecată“.

Cu înțelepciune și judecată ! Ce descriere simplă și totuși infinit de cuprinzătoare pentru un slujitor consacrat, dedicat unei lucrări importante, loial și gata să îndeplinească chemarea sa față de Dumnezeu și pentru folosul oamenilor... !

Un lucrător în slujba Bisericii este în același timp și om cu inerențele lui slăbiciuni. El n-a ajuns încă desăvîrșit și de aceea poate face și greșeli. Dar, ca unul care a fost salvat din păcat, care a primit o slujbă conformă cu capacitatea și locul în care activează prin voia lui Dumnezeu și hotărîrea unor comitete călăuzite de Duhul Sfînt, ar trebui să fi încetat de mult să comită greșeli premeditate și cele care pot fi ocolite. Acțiunile lui Saul au fost premeditate și deliberate. Conduita sa nu se datora unui accident. Deși își dădea seama că planurile și transacțiile sale erau rele, cu toate acestea continua să le pună în aplicare fiind stăpînit de un spirit contrar cu ceea ce este nobil și umanitar.

David, deși avea dovada vizibilă că fusese rinduit la con-

ducerea lui Izrael, refuza să participe la tentativa de a grăbi planul lui Dumnezeu cu privire la el. Cu toate că în anturajul lui se aflau prieteni care îi repetau mereu că e de datoria sa de a destitui pe Saul din conducere și a pune stăpînire pe tron, David „se purta cu înțelepciune și judecată“. El și-a declinat dreptul de a se amesteca într-o problemă în care Dumnezeu nu-i dăduse nici o directivă. Atîta timp cît Dumnezeu reținea pe Saul ca rege, David, ca cetățean loial al poporului Izrael se simțea obligat să-l respecte ca pe un conducător ales. Cînd i se oferî ocazia, în peștera din Enghedi, de a-și apăra onoarea și a pune capăt asprei persecuții la care era supus, David a declarat prietenilor din anturajul lui : „Să mă ferească Domnul să fac împotriva Domnului... o așa faptă ca să pun mîna pe el ! Căci el este unsul Domnului“.

Astăzi, ca și în Izraelul din vechime, se săvîrșesc două feluri de păcate. Primul fel se referă la păcatele săvîrșite cu bună știință, cu premeditare, făcîndu-se fapte rele liber consimțite. Calea acestor păcate trebuie ocolită cu groază și acela care a rătăcit pe ea să ceară cu toată disperarea suflului său puterea harului cesc de a scăpa de această cursă întinsă lui de Satana. Din lista cea lungă a păcatelor de acest fel, ce trebuie să fie excluse cu toată hotărîrea din viața noastră, sînt : vorbirile de rău, jignirile și insultele aduse cuiva în mod premeditat ; faptele grosolane care pun pe alții în situații delicate și penibile, acuzațiile nedrepte și folosirea amvonului pentru a ataca pe cineva și a-i da prilej de revanșă. Cei care îndeplinesc orice serviciu — oricît de modest sau ori cît de important în slujba Domnului, în Biserică — să-și aducă aminte de Cuvintele Spiritului Profetic, care zice : că atunci „cînd oameni sînd în locul lui Hristos, ca să aducă cuvintele de îndu-

Continuare la pag. 24

UMILINȚA ESTE ÎNȚELEPCIUNE

„Înțelepciunea este partea celor smeriți”. Prov. 11,2 u.p.

Umilința creștină este deseori amintită în Sfinta Scriptură. Ea ocupă un loc de frunte între virtuțile creștine. Între sinonimele ei se poate aminti: smerenie, supunere, devotament, tăgăduire de sine, evlavie.

Umilința este un principiu practic care se dezvoltă dintr-o cunoaștere profundă a iubirii lui Dumnezeu. Ea se va manifesta totdeauna prin felul cum lucrează.

Dumnezeu adresează un apel special către credincioșii din zilele noastre, îndemnându-i să practice această virtute: „Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia!” Zef. 2, 3.

Să acordăm deci acestei virtuți atenția noastră deosebită.

În conviețuirea noastră cu cei din jurul nostru se vor ivi totdeauna anumite neînțelegeri, dacă ne lipsește această virtute. Cuvântul Inspirației divine adresează creștinilor următorul îndemn: „Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți!” „Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri dar celor smeriți le dă har. Smeriți-vă dar sub mîna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vre-

mea Lui, El să vă înalțe”. 1 Pet. 3, 8; 5, 5. 6.

Despre umilință există multe păreri greșite. Unii afișează o umilință falsă. Astfel această virtute creștină a ajuns să fie disprețuită și mulți o privesc ca ceva respingător. Într-adevăr există unele manifestări, care au înfățișarea umilinței, dar care nu trebuie privite ca atare. Când unii folosesc în vorbire un ton plîngăreț, să nu credem că acesta ar fi semnul unei adevărate umilințe. Când alții — într-adins — coboară tonul la rugăciunea publică în așa fel încît nimeni nu-i poate înțelege, nici aceasta nu este caracteristica unei umilințe lăuntrice. Mulți se înșeală chiar pe ei înșiși, făcînd eforturi deosebite ca să dea aparența unor oameni umili. Domnul Hristos a rostit o avertizare solemnă în această privință, spunînd: „Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri. Tu dar, cînd faci milostenie, nu suna cu trîmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în ulițe, pentru ca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata”. Mat. 6, 1. 2.

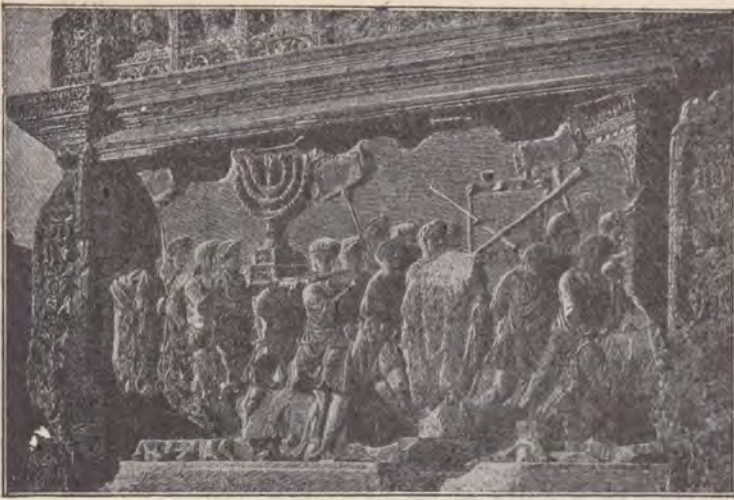
Serva Domnului a scris unui frate care căuta să-și ascundă adevăratul său caracter printr-o umilință falsă, următoarele: „Tu te înșeli singur. Tu dai

aparență că ai fi umilit și acest lucru face pe alții să creadă că ai fi foarte înaintat în viața creștină; dar îndată ce se ridică cineva împotriva părerilor tale personale și te contrazice, se ridică eul tău propriu și tu dai pe față un spirit de încăpăținare și de împotrivire. Aceasta este o dovadă sigură, că tu nu ai adevărata umilință”.

Umilința nu însemnează lașitate sau lipsă de inteligență. Este o mare greșeală, cînd cineva susține că umilința este egală cu neștiința. Neștiința nu mărește umilința, dimpotrivă ea o întunecă. Pe de altă parte însă vom constata, că adevărata înțelepciune ne face totdeauna umili, după cum citim în Prov. 11, 2: „Înțelepciunea este partea celor smeriți”.

Toma a Kempis a zis: „Dacă s-ar întimpla să ajungi acolo încît să crezi că știi multe, atunci ține minte: există mult mai multe lucruri pe care încă nu le știi!” Ampère, marele fizician și matematician, a declarat în repetate rînduri: „Ah, cît de mare este Dumnezeu, și cunoștințele noastre sînt atît de neînsemnate!” Renumitul astronom Newton a zis odată: „Mă compar uneori cu un copil, care se joacă pe țărmul mării, găsind din cînd în cînd cite o scoică frumoasă, în timp ce în fața mea se află marele ocean, încă neexplorat”.

Continuare la pag. 24

FIGURI ALE VECHIULUI TESTAMENT

— DANIEL —

Era în vara anului 605 înainte de Domnul Isus Hristos. O mare coloană militară condusă de un tânăr străbătea încărcată de prăzi și robi cei 1.300 de Km. — distanța dintre Ierusalim și Babilon — via Eufrat. Era de fapt pentru prima dată când puternicul Nabopalasar — acum bătrîn și bolnav — nu mai conduse oștile la împlinirea ambițiilor lui planuri de stăpînire. Fiul său, Nabucadnețar fu numit comandant suprem și prinț regent și trimis să înăbușe răscoalele din Egipt, Fenicia, Siria și Iudeea.

Coloana înainta încet. Din cele șase săptămîni cît erau necesare pentru parcurgerea acestui drum, trecuse două. Într-o zi, un sol aduse vestea morții tatălui său. Lăsînd captivii în miinile generalilor săi, cu o gardă personală luă drumul deșertului pe ruta cea mai scurtă și cît mai repede cu putință. Nu trebuia ca vreun uzurpator să se urce pe scaunul Babilonului. Sosi la timp și lucrurile se desfășurară în liniște. Nabucadnețar urcă pe tronul Babilonului în august 605 în. Hr.

La capătul celor 6 săptămîni, coloana ajunse la porțile babilonului. Sub privirile celor ieșiți în întîmpinarea acestui spectacol, coloana învingătorilor și învinșilor intră în cetate, îndreptîndu-se spre piața centrală a cetății ESAGLIA, unde se afla un templu uriaș dedicat lui Bel — Marduk, zeitatea națională a Babilonului. Templul era, ca mărime, al doilea după templul de la Karnak din Egipt. El avea un turn sacru — ENEMENANCKI — înalt de 90 m. și domina piața, templul și cetatea.

Aici se opri coloana. Cu sosirea lor începură solemnitățile mistice, Nabucadnețar și generalii săi se prezentau zeilor pentru a le mulțumi că i-au ajutat și au fost biruitori.

Preoții slujitori ai templului lui Bel-Marduk, începură procesiunea victoriei, aducînd slavă și ofrande zeilor.

În coloana sclavilor care priveau cu uimire și teamă cele ce aveau lor, se aflau și iudeii luați captivi de către Nabucadnețar, cînd acesta asedia și cucerii Ierusalimul. Întreaga casă domnitoare a lui Iuda luă drumul robiei. Printre ei se

afla și Daniel împreună cu ceilalți tovarăși ai lui.

Cîtă durere în inimile copiilor lui Izrael. Cîtă durere la Daniel să asiste la această ceremonie păgînă. Dar ceea ce l-a rănit și mai mult a fost prezența vaselor sfinte ale templului din Ierusalim.

Ele au fost aduse în triumf. Razele soarelui căzînd pe ele le făceau să strălucească în mod orbitor. Mulțimea în delir scotea strigăte de biruință. Preoții luară vasele din mîinile biruitorilor și le consacără lui Bel-Marduk „pentru că Bel-Marduk, a fost mai puternic și a învins pe Dumnezeul evreilor“.

Daniel ar fi dorit să nu fi fost în viață, decît să asiste la această scenă. Își aduse aminte de proorociile lui Isaia și Ieremia : „Dați de știre lui Iuda, vestiți la Ierusalim, și spuneți : 'Înălțați un steag spre Sion, fugiți și nu vă opriți ; Leul se aruncă din tufarul său, nimicitorul neamurilor a pornit, și-a părăsit locul, ca să-ți pustiască țara, să-ți dărime cetățile, și nimeni să nu mai locuiască în ele. În ziua aceea zice Domnul, împăratul și căpeteniile își vor pierde inima, preoții vor rămîne incremențiți, și proorocii uimiți'.

„Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Izrael : Îndreptați-vă căile și faptele, și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta. Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicînd : „Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului :“ Căci numai dacă vă veți îndrepta căile și faptele, dacă veți înfăptui dreptatea unii față de alții, dacă nu veți asupri pe străin, pe orfan și pe văduvă, dacă nu veți vărsa sînge nevinovat în locul acesta, și dacă nu veți merge după alți dumnezei, spre nenorocirea voastră, numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri, din veșnicie în veșnicie“. Ier. 7,3-7.

Cuvintele acestea îi răscoleau sufletul. Daniel era conștient de faptul că datorită neascultării toate aceste lucruri au venit peste ei. În ochii și inima lui erau lacrimi amare. „Noi am

păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orînduirile Tale.“ Dan. 9,5. În timp ce bucuria sălbatică era deslănțuit în jurul lui, Daniel analiza faptele trecutului și lua hotărîri pentru prezent și viitor.

În cele șase săptămîni, pe drumul de la libertate la robie el medită la situația în care se găsea. Mîntea îl duse cu mulți ani în urmă, la Iosif. Cît de mult se asemănau destinele veștii lor. Luați din casa părintească și duși într-o țară străină. Dar în durerea lor au rămas consecvenți principiilor de cinste, integritate și loialitate primite în casa părintească și se prinseră puternic de Dumnezeu trăind după această hotărîre. Și Iosif a fost binecuvîntat, ... Daniel avea să fie.

Cînd scena dureroasă era în plină desfășurare, Daniel făcu din inima sa un altar viu și înălță jertfa vieții și ființei sale lui Dumnezeu. Hotărîrea lui schimbă apoi radical viața lui.

„Dar ca și stelele în vastul circuit al drumului rînduit lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă și nici întîrziere ... cînd marele orologiu al vremii arată ceasul hotărîrit, Dumnezeu își aduce la îndeplinire planurile Sale“.

„Ducîndu-i în robie pentru a-i vindeca de obiceiul închinării la idoli și de neascultare, Dumnezeu le pregătea și un ajutor“. Acesta era mîndru împărat Nebucadnețar. Era cel mai puternic monarh al timpului său. Daniel era un rob, dar un bărbat cu un caracter exemplar, de o inflexibilă fidelitate. Era omul acelor situațiuni prin care trecea națiunea iudaică atunci.

Tactul, loialitatea, judeca, sinceritatea, comportamentul său în general, a atras atenția monarhului.

Într-un moment dramatic al istoriei, Dumnezeu aduse pe cei doi laolaltă. S-au cunoscut în condițiile pe care le descrie Daniel în cap. 2 al cărții sale :

„În al doilea an al domniei lui Nebucadnețar, Nebucadnețar a avut niște visuri. Duhul îi era tulburat, și i-a pierit somnul. Împăratul a poruncit să cheme

pe vrăjitori, pe cititorii în stele, pe descîntători și pe Haldei, ca să-i spună visurile. Ei au venit, și s-au înfățișat împăratului. Aceștia, după ce au ascultat, au spus acestuia : „Ce cere împăratul este greu ; nu este nimeni care să spună lucrul acesta împăratului, afară de zei, a căror locuință nu este printre muritori !“ La auzul acestor cuvinte, împăratul s-a mîniat și s-a supărat foarte tare. A poruncit să piardă pe toți înțelepții Babilonului. . . Aici intervine Daniel, în acest punct deosebit de dramatic și hotărîtor, cei doi bărbați sînt aduși laolaltă și vor rămîne împreună în lucrările ce aveau să se desfășoare în viitor.

„Împăratul a luat cuvîntul și a zis lui Daniel, care se numea Belșatar : ‘Ești tu în stare să-mi spui visul pe care l-am visat și tilcuirea lui ?’ Daniel a răspuns înaintea împăratului, și a zis : „Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sînt în stare s-o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu care descoperă tainele, și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întîmpla în vremurile de pe

urmă. Iată visul tău și vedeniile pe care le-ai avut în patul tău. Însă dacă mi s-a descoperit taina aceasta, nu înseamnă că este în mine o înțelepciune mai mare decît a tuturor celor vii, ci pentru ca să dea împăratului tilcuirea ei, și să afli ce-ți dorește inima să știi. Atunci împăratul Nebucadnețar a căzut cu fața la pămînt și s-a închinat lui Daniel, și a poruncit să i se aducă jertfe de mîncare și miresme. Împăratul a vorbit lui Daniel și a zis : „Cu adevărat, Dumnezeuul vostru este Dumnezeuul dumnezeilor și Domnul împăraților, și El descoperă tainele, fiindcă ai putut să descoperi taina aceasta“. Dan. 2,1-3. 10-12 26-28. 30.46.47.

Sub Nebucadnețar, Belșatar, „sub domnia lui Dariu și sub domnia lui Cir Persanul, Daniel a dus-o bine“, pentru că era un bărbat cu un caracter puternic, și prin comportamentul său Daniel a atras considerațiuni ferice cu referire la „Dumnezeul lui Daniel“. „Dumnezeul căruia îi slujești Daniel“, așa cum proclama cu putere cei cărora bătrînul Daniel le era sfetnic.

Urmare de la pag. 21

ÎNDEMNURI

*Ca să predici Legea sfîntă
Și să poți fi ascultat,
Să trăiești întîi în viață
Tot ce ai de predicat,*

*Nu da loc gîndirii tale
Să pretinzi că ești mai sus
Decît alții, ci pe cale
Fii exemplu, ca Isus.*

*Lucru însemnat în viață
Este pacea pe pămînt,
Tu s-o cauți, și trăiește
Potrivit cu-acest cuvînt.*

I. Greavu

Mai presus de pompe și fastul curții imperiale Babiloniene, de onorurile ce i se cuveneau ca sfetnic de frunte al treburilor imperiului, Daniel a fost și a rămas omul lui Dumnezeu al acelei epoci.

Privind în imaginație la scena biruitorilor din tabloul inițial al întoarcerii biruitorilor și atribuirea victoriilor răsunătoare lui Bel-Marduk, cum și scenele descrise ulterior cu privire la Daniel și prietenii lui, ne dăm seama mai bine de importanța sincerității, loialității și credincioșiei în viața credincioșilor.

Bine ar fi dacă fiecare dintre cei ce cred, ar fi asemenea lui Daniel în lucrurile încredințate lui. Dacă ar fi un caracter puternic, cinstit, loial, credincios, care să facă din noi oameni ai lui Dumnezeu și oameni ai timpului nostru.

D. Popa

Urmare de la pag. 20

rare și reconciliere ale lui Dumnezeu, folosesc chemarea lor sfântă ca pe un veșmînt care ascunde egoismul și satisfacția de sine, atunci aceștia păcătuiesc mai rău“.

Al doilea fel de rele făptuite de mulți dintre noi sînt păcatele săvîrșite din neglijență, „din scăpare“. Aici este vorba de greșelile neintenționate ale vieții. Țintele și scopurile urmărite sînt nobile. Tendința naturală a sufletului este aceea de a urca treptele desăvîșirii, dar ici și colo, în eforturile sale, credinciosul comite o greșeală în conduita sa, se poticnește pe un „drum accidentat“, sau alunecă pe marginea unei „cărări prăpăstioase“. Dar în toate aceste cazuri, să ne aducem aminte că lucrurile acestea n-au fost făcute intenționat și că sufletul care recunoaște greșelile făcute, va striga ca și profetul Mica : „Nu te bucura de mine, vrăjmașă, căci chiar dacă am căzut mă voi scula iarăși, chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este Lumina mea!“

Ori care dintre slujbașii Bisericii noastre, care este chemat să aducă vești bune, să vindece

pe cei cu inimă zdrobită și să vestească slobozenia și izbăvirea și pune în locul acestor înalte preocupări interesele sale trecătoare și egoiste, se supune cărnii și pasiunilor, predîndu-se mîndriei și încrederii în sine ; dacă oferă un exemplu rău în familia și comunitatea sa atunci acela pune slujba sa într-o lumină falsă. Apostolul Pavel dă sfatul prețios în acest scop : „Noi nu dăm nimănui nici un prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată“. 2. Cor. 5,3.

Iubiți frați ! Toți cei care avem fericirea să lucrăm în viața Domnului, să luăm aminte la cele două exemple prezentate mai sus. Să alegem calea cea nobilă, generoasă și curată pe care a ales-o David. Să apreciem munca fraților noștri conlucrători și să aducem, prin viața noastră pilduitoare, aportul nostru pozitiv la creșterea nivelului moral și spiritual în Comunitățile noastre. Să lucrăm cu sîrg acolo unde sîntem chemați, încuviințînd lui Dumnezeu să ne folosească atunci și acolo unde El are nevoie de noi. Să nu uităm că „planurile lui Dumnezeu nu cunosc „nici grabă nici zăbavă“ și că răs-plata credincioșiei se va da în funcție de consacrarea fiecăruia. Fie ca Spiritul Sfînt să sfințească viața fiecărui slujbaș al Bisericii pînă acolo încît frumusețea caracterului lui Hristos să fie văzută în viața fiecăruia dintre noi — ca să se dovedească cu înțelepciune și judecată sănătoasă.

Alexe Constantin

Urmare la pag. 21

Cînd este vorba de viața de credință, lipsa umilinței constituie o mare piedică în calea progresului spiritual. O adevărată umilință ne ajută să înaintăm pe calea sfințirii personale, în timp ce îngîmfarea reprezintă un obstacol serios. Mai ales după ce obținem cite un succes, Satana ne ispitește ca să credem că acesta ar fi meritul nostru.

Înălțarea de sine este totdeauna foarte primejdioasă, după

cum ne arată cuvintele Mîntuitorului : „Oricine se va încâlța, va fi smerit ; și oricine se va smeri, va fi înălțat“. Mat. 23, 12.

Sfînta Scriptură ne înfățișează două caractere, diametral opuse. Primul îl găsim în Filip. 2,5-8 :

„Să aveți în voi gîndul acesta care era și în Hristos Isus : El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a desbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcîndu-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce“.

Al doilea este acela schițat în Isa. 14, 12—15 :

„Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor ! Cum ai fost doborît la pămînt, tu, biruitorul neamurilor ! Tu ziceai în inima ta : Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu ; voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei ; mă voi sui pe virful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt. Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adîncimile mormintului“.

La temelia primului caracter stă umilința, și el ilustrează minunat adevărul : „Cine se smerește, va fi înălțat !“

Al doilea se bazează pe mîndrie și dovedește cu prisosință că : „Cine se înălță, va fi smerit !“

Fiecare dintre noi ne clădim caracterul fie pe fundamentul umilinței, fie pe cel al mîndriei, și astfel hotărîm noi înșine dacă în cele din urmă vom fi înălțați sau smeriți.

Mîntuitorul nostru iubit ne invită plin de duioșie : „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima : și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre“. Mat. 11, 28, 29.

G. Proksch

Venit-a iarăși toamna

*Incet, pe nesimțite, ca visul cel frumos,
Trecut-a primăvara și timpul călduros.
Venit-a timpul rece, în stoluri frunze zboară,
Vestind că iarăși toamna, venit-a la noi iară.*

*De pretutindeni roduri se string cu-mbelșugare,
Iar sus pe cer în stoluri trec păsări călătoare.
Incet, natura-mbracă mantii de sărbătoare,
Din munți, coboară-n vale, des, turme de mioare.*

*Cu bucurie-n suflet privește muncitorul
La roada muncii sale, ce datu-i-a ogorul.
E timpul răsplătirii cu rod imbelșugat,
Și fiecare strânge din tot ce-a semănat.*

*Apoi încet natura, se-mbracă-n adormire,
Cu-al iernii alb lințoliu, s-așterne-n nesimțire.
Pîn ce razele calde, topindu-i a ei ghiață,
S-o reînvie iarăși, să-i dea din nou viață.*

*Tot astfel fiecare are a vieții toamnă,
Cînd sta-va să-și privească a sufletului roadă.
Să luăm dar bine seama : la tot ce semănăm,
Căci, ce semănăm astăzi, aceea secerăm.*

I. Dănețiu

Curierul
ADVENTIST